

Almási Gábor

Kata elutazik

TARTALOM

- 1. A lila elefánt**
- 2. Kata elutazik**
- 3. A kacsintós nyuszi**
- 4. A fogfájós paraszt**
- 5. Tiligipku**
- 6. A monguárd**
- 7. Mi lesz most?**
- 8. Franciaországban**
- 9. A háromfejű kengurusárkány**
- 10. Fogságban**
- 11. Az elefánt verse**
- 12. Kata levele**
- 13. Itthon**
- 14. Pünkösöd**
- 15. Morgon és a sárkány**
- 16. Kata ismét elutazik**
- 17. Irány sárkányföld**
- 18. Végül minden rendbe jön**
- 19. Epilógus**

1. A lila elefánt

A lila elefánt régóta bandukolt már, bejárta a város összes utcáját, sőt, bejárta a szomszédos város összes utcáját is. Egyesek szerint bejárta már az egész világot. Többször szerepelt a Times, és a Washington Post címlapján is olyan címszavak alatt, mint:

Egy lila elefánt Londonban

vagy:

Egy elefánt leállította a közlekedést New Yorkban

De azt senki sem tudta, hogy a lila elefánt keres valakit. Hogy kit, azt még ő sem tudta, csak azt, hogy az a valaki, akit keres, az nagyon kedves és szép, de legfőképpen szeretetreméltó. Kevés ilyen akadt azok közt, akikkel találkozott. Akik nem gúnyolták őt, azok - jobb esetben - féltek tőle.

A lila elefánt már-már feladta a reményt. A mi városunkba talán csak utolsó lehetőségként jött, mégis nagyot dobbant a szíve, mikor magába szívta a város levegőjét. Alig ért be a házak közé, máris vidáman és mosolyogva köszönt rá valaki:

- Jó napot, kedves elefánt!

A lila elefánt nézett maga elé, nézett oldalra, de nem látott senkit, aztán vízcseppek pottyantak nagy lapátfüleire, és felpillantott. A felette lévő erkélyen Szifánia kisasszony öntözgette a muskátlijait és kedvesen mosolygott rá. A lila elefánt ormányával megemelte széles karimájú szalmakalapját és mosolyogva ment tovább. A következő ember, akivel találkozott, már nem volt annyira kedves, mint Szifánia, de azért ő is biccentett felé és egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy egy elefánt jön vele szemben. Még oda is jött hozzá, és - igaz sűrű morgolódások közt - bemutatkozott:

- Morgon vagyok, hmm... kisállat kereskedő ...morr... és tengerimalac idomár... morr... örülök, hogy hm...találkoztunk.

Morgon fürkésző szemekkel pillantott körbe, és amikor meggyőződött róla, hogy biztosan senki nem látta, hogy milyen udvarias volt az imént, elégedetten elmosolyodott és sietősen tovább haladt. Egyáltalán, mindenki, aki találkozott vele, mosolyra fakadt, még Fedor postás és én is, mert velem is összefutott ám.

- Szervusz! - köszöntem rá, aztán nyomban a szájam elé is kaptam a kezem, hiszen meg sem kérdeztem, hogy tegezhetem-e, de hát annyira ismerősnek tűnt.

- Elnézést! - habogtam.

- Ugyan, nem történt semmi - válaszolta. - Itt mindenki nagyon kedves, és én igazán jól érzem itt magam, csak...

- Csak? - kérdeztem vissza.

- Mindenki elfoglalt, mindenki dolgozik, vagy rohan - szomorodott el egy pillanatra.

- Én nem! - vágtam rá.

- Nem dolgozol?

- Dehogynem, de ma szabadnapom van, csak kijöttem sétálni egyet.

A lila elefánt vágyakozó tekintettel nézett rám:

- Elkísérhetlek? - kérdezte.

- Mért is ne! - bólintottam, és nyomban el is indultunk a nagy erdő felé.

Az úton beszélgettünk egymással. A lila elefánt számtalan érdekes történetet tudott, vadregényes tájakon, egzotikus népek közt járt, és mindet nagyon jól ismerte. Kicsit pironkodtam is mellette, hiszen én még alig tettem ki a lábam a városunkon kívül, és azt gondoltam, unalmas társaság vagyok neki. Féltem is, hogy megkérdezi:

- Hát te mivel foglalkozol?

Meg is kérdezte. Zavaromban a fejemet kezdtem vakargatni, és egyik lábammal alakzatokat rajzoltam a porba, nem tudtam, megmondjam-e neki, aztán mégis kiböktem:

- Költő vagyok.

- Költő!? - ragyogott fel a szeme. - De hiszen az nagyszerű. Találkoztam már varázslóval, táltossal, köztársasági elnökkel és repülőgép pilótával, de költővel még sosem.

- Pedig nem nagy dolog - szerénykedtem -, bárki tud verseket írni.

- Valóban?

- Valóban.

- És te tudnál írni egy verset akár most azonnal? - faggatott.

- Igen - bólintottam.

A lila elefánt egyből kérlelni kezdett:

- Írj egy verset rólam!

- Most nincs kedvem - kérettem magam.

- De kéérleeeek! Még soha senki nem írt rólam verset.

Olyan ellenállhatatlan báj volt abban, ahogy ezt mondta, hogy egyből előhúztam feneketlen nadrágzsebemből egy tollat, és egy jegyzetfüzetet, és gyorsan lefirkantottam ezt a verset:

Lila elefánt

*Volt egy lila elefánt,
Mindenki bámult, amerre járt.*

*Ha reggel tejért a vásárcsarnokba ment,
Felbolydult a tömeg odalént,*

*És ha bepréselte magát egy fodrászüzlet ajtaján,
A hölgyek összesúgtak: „Ni, egy lila elefánt!”.*

*Ha a parkban sétált, a párok utána fordultak,
Nevették őt, rajta gúnyolódtak.*

*De én ismertem egy lányt,
Aki akart egy lila elefánt.*

*Mondtam is neki, hogy keresse őt meg,
Mert az a lány várja, érte eped.*

*Azóta nem látta senki a lila elefánt.
Talán meglelte rég,
Talán keresi a lányt.*

Kitéptem a lapot a füzetből és odaadtam neki. Megfogta az ormányával, a szeme elé tartotta, majd fejfelé lefelé fordította és úgy is megcsodálta. Hol közelebb húzta a szeméhez, hol távolabb vitte, aztán felém nyújtotta.

- Olvasd fel kérlek!

- Azt nem tehetem.

- Miért nem?

- Azért, mert én soha nem olvasom fel a saját verseimet.

Az elefánt félrefordította a fejét és úgy nézett rám, mintha egy idegen lényt látna valamelyik másik bolygóról.

- Miért nem? - tudakolta.

- Ez az én habókom.

- Ha bókod, ha nem bókod?

- Nem bókod! Habókom.

- Az meg micsoda?

- Az olyan furcsaság, ami minden költőnek kell.

A lila elefánt elgondolkodott:

- Ha nincs habókom, akkor nem is lehetsz költő?

- Nem bizony, a habók teszi az embert igazán költővé - domborítottam ki a mellem.

- De az imént azt mondtad, mindenki lehet költő.

Megfogott. Megrántottam a vállam, kivettem az ormányából költeményemet, és hangosan szavalni kezdtem. Igazából gyorsan elhadartam, és magam lepődtem meg rajta legjobban, mennyire rossz így elszavalva, pedig amikor írtam, még tetszett. Az elefánt azonban nem osztotta a véleményemet, kevésbé volt kritikus velem szemben, mint én magammal, sőt. A lila elefánt mellső lábaival tapsikolni kezdett, ormányával pedig egy könnycseppet törölt ki a szeméből.

- De hiszen ez gyönyörű - lelkesedett -, olyan dolgokat írtál le rólam, amiket még el sem mondtam neked magamról!

- Persze - mosolyodtam el -, hiszen pont ez egy költő dolga, hogy meglásson másokban olyasmit is, amit az talán el sem mond.

- Jó lehet költőnek lenni - helyeselt -, hanem egy gond van ezzel a te verseddel, hallod-e!

- Éspedig?

- Az eleje szomorú, a végét pedig nem értem.

- Nem annyira szomorú ez - próbáltam védeni a verset -, a vége pedig csak egy kicsit elvont.

- Mi vont?

- Elvont. Ez azt jelenti - tettem hozzá kicsit később -, hogy el van vonatkoztatva a valóságtól.

- Tehát nem igaz?

- De igaz, csak máshogy... - magyaráztam.

- Akkor az a lány a versben nem is létezik? - lógatta le a füleit.

- De bizony, ő egészen véletlenül pont létezik, régi ismerősöm, azt is tudom, hogy hol lakik.

- Hol? - kérdezte hevesen.

- A derék emberek utcájában, az első két nyárfától kicsit messzebb. - Le akartam neki rajzolni, hogy merre is lakik a versbéli lány, de mire újból előkotortam a jegyzetfüzetemet, a lila elefánt már messziről integetett felém bő karimájú szalmakalapjával, és csak egy derűs kiáltással búcsúzott tőlem:

- Köszönöm!

2. Kata elutazik

Az elefánt már másnap reggel csengetett a lány ajtaján, kis virágcsokrot is vitt magával, csupa tulipánból, szalmakalapjára ünnepi piros pántlikát kötött, és mindene úgy csillogott, ragyogott, mintha lánykérőbe jött volna. A lány álmosan nyitotta ki az ajtót. Reggel volt és az álom még a szemhéjain csücsült, de mikor meglátta az elefántot a pántlikás szalmakalapban, tulipánokkal az ormányában, egyből felvidult.

- Szervusz! - köszöntötte az elefántot. - Hozzám jöttél? - kérdezte aztán csodálkozva.

- Igen - bólogatott az elefánt -, hoztam neked virágot is.

- Kedves vagy - örvendezett a lány -, honnan tudtad, hogy a tulipán a kedvenc virágom?

Az elefánt elgondolkozott. Igazából nem is tudta, hogy a lánynak a tulipán a kedvenc virága, de aztán eszébe jutott, mit is mondtam neki.

- Tudod - kezdte -, lehet, hogy kicsit én is költő vagyok.

- Költő? - képedt el a lány.

- Igen, a költők olyasmit is tudnak rólad, amit el sem mondasz nekik.

A lány erre már elnevette magát. Betessékelte az elefántot, és a legszebb vázájába rakta a tulipánokat.

- Ül le valahol - mutatott körbe kicsiny szobáján -, hozok egy csésze teát.

A lila elefánt leült a heverőre és félszegen pillantott körbe. A szoba igazából egyetlen hatalmas könyvtár volt. A padlótól a plafonig értek a könyvek két hatalmas oszlopban, de még az ágy feletti polcon is könyvek hada sorakozott. Az elefánt óvatosan kivett egyet a többi közül és belelapozott. Szép útleírás volt sok képpel, a címdoldalon piramisok, hátul pedig dús esőerdő. De volt abban a könyvben kép a diadalívről, a Colosseumról, a meteórákról, és a világ ezernyi szépségéről. Mikor a lány behozta a gőzölgő teát három cukorral, az elefánt éppen a tizennégy szent templomáról készült képet mustrálta. A lány lerakta a csészét egy kis asztalkára és összekulcsolta a kezét maga előtt.

- Ugye gyönyörű? - kérdezte.

- Igen - válaszolta az elefánt -, képen talán még szebb, mint a valóságban.

A lány szemei elkerekedtek, leült egy kisszékre az elefánttal szemben és hitetlenkedve kérdezte:

- Te már jártál ott?

- Igen - csapta össze a könyvet a lila elefánt -, ezeken a helyeken már mind jártam.

- Minden?

- Igen, minden.

- Jaj, mennyire szép lehetett!

- Nem volt az igazán - lógatta az ormányát az elefánt.

- Miért? - csodálkozott a lány.

- Azért, mert mindenhol kerestem valakit és sehol sem találtam.

- Kit kerestél? - érdeklődött a lány.

- Valakit, aki befogad, és szeret engem - pironkodott az elefánt.

A lány elnevette magát, arcoskái pirosabbak lettek a tulipánoknál, amiket az elefánt hozott. Megölelte az elefántot és a fülébe súgta:

- Azért nem kellett volna bejárnod a világot, te buta! Rögtön ide kellett volna jönnöd!

Ettől kezdve a lány és az elefánt elválaszthatatlanok voltak egymástól. Már első nap egészen estig beszélgettek. Közben a tea teljesen kihűlt, de legalább megtudták egymásról, hogy a lányt Katának hívják, az elefántot pedig Lila Elefántnak. Beszélgettek a szebbnél szebb utakról is, amiket az elefánt már mind bejárt, éppen Katát keresve. Kata csukott szemmel hallgatta végig, milyen gyönyörű is volt a Tadzs Mahal, a petrai kincstár, vagy a Kék Mecset Isztambulban.

- Ha gondolod, elvihetlek téged is - mondta az elefánt Kata sóvárgó tekintetét látva.

- Megtennéd? - hűledezett Kata.

- Persze, hogy meg - mosolygott az elefánt -, csak felülsz a hátamra és oda megyünk, ahová akarsz.

- Jaj, de jó - tapsikolt Kata -, akár holnap is?

- Jó, ha akarsz, holnap - egyezett bele az elefánt.

- Nem, az mégsem jó - folytatta Kata kicsit szomorúbban -, még el kell búcsúznom a barátaimtól, és össze is kell pakolnom az úti holmimat.

- Semmi baj - biztatta az elefánt -, időnk, mint a tenger. A fő, hogy végre együtt vagyunk.

- Bizony, az a fő! - mosolyodott el Kata, aztán egymásnak borulva elaludtak mindketten. Kata a nagy utazásról álmódott, az elefánt pedig arról, hogy milyen jó Katával lenni.

Másnap Kata meglátogatta minden barátját, hozzám is eljött. Kicsit érzékenyültem, mikor arról számolt be, hogy elutazik, meglehet, hosszú időre. Ha nem lett volna az a nagy férfiúi önérzetem, amiből idáig több bajom származott, mint hasznom, hagytam volna, hogy észrevegye a könnyecskéket a szemem sarkában, így azonban letöröltem őket és csak ennyit mondtam:

- Hiányozni fogsz!

- Te is nekem - mondta őszintén -, de gondoldj arra, milyen jó lesz nekem az úton, és attól te is felvidulsz.

- Valóban örülök neki, ha boldog vagy - helyeselt -, de azért ígérd meg, hogy rendszeresen írsz majd nekem.

- Hogyne írnék - ölelt meg Kata -, írni fogok mindenkinek.

Elbúcsúztunk. Harmadnap Kata a lila elefánt hátán elindult világot látni. A városunk fő utcáján haladtak végig. Mindenki kijött eléjük, hogy elköszönjön tőlük. Az utca két oldalán sorfalat álltak az emberek, mindenki fehér zsebkendőket lengetett, még Bobofác király szokásos napi körmenete is elmaradt a nagy esemény miatt. A király maga is ott állt a tömegben és főtanácsosa vállára borulva sírt...

Kata és az elefánt elhagyták a várost. Kata szipogott egy sort, de az elefánt tépett neki egy tulipánt az út széléről, amitől felderült az arca.

- Ezt rakd el - mondta az elefánt -, ez egy csodatulipán. Akárhányszor ránézel, mindannyian ott lesznek veled azonnal. Szóval kishölgy, merre menjünk?

- Bele a nagyvilágba! - vezényelt Kata.

3. A kacsintós nyuszi

Kata és az elefánt még alig indultak útnak, máris olyan helyre érkeztek, ahol Kata sohasem járt, egy különös erdei tisztásra. A tisztáson nagy, piros gombák nőttek, akkorák voltak, mint egy felnőtt ember és tojás alakúak. Olyan sűrűn nőttek egymás mellett, hogy alig győzték kerülgetni őket.

Kata mókából átugrott az elefánt hátáról az egyik gomba tetejére, kihúzta magát és minden irányba széjjelnézett.

- Szia! - köszönt rá valaki.

Kata nem tudta, hogy ki és honnan, ő mindenütt csak gombákat látott.

- Ott - mutatta az elefánt az ormányával.

Kata odanézett és valóban észrevett egy különös ugrifülest. A nyúl hetykén az egyik gomba falának támaszkodott, lábait keresztbe tette maga előtt és bal szemével szemtelenül kacsingatott Katára. Kata alapvetően jól nevelt lánynak tartotta magát, és egyáltalán nem tetszett neki ez a viselkedés.

- Nem szép dolog egy idegen hölgyre kacsingatni! - figyelmeztette a nyulat.

A nyúl menten haptákba vágta magát, egyik kezével még tisztelgett is, de közben egy pillanatra sem hagyta abba a vigyorgást és a kacsingatást.

- Ezt szándékosan csinálod! - sértődött meg Kata és morcosan lemászott a gomba tetejéről.

- Ne haragudj - kérte a nyúl -, de nekem muszáj kacsingatnom. Viszont neked nem muszáj felmásznod a házam tetejére.

- Ez a te házad? - képedt el Kata.

- Igen, az, a legszebb a környéken.

- Ne haragudj, hogy felmáztam rá - hajtotta le a fejét Kata -, nem tudtam, hogy egy gombában laksz.

- Nem gomba, hanem tojás - helyesbített a nyuszi -, ha nem tudnád, Húsvét van, és mi csak Húsvétkor költözünk ide a családommal, a száznegyvenhét unokatestvéremmel, és kétszázhetven fiammal. Mi ugyanis húsvéti nyuszik vagyunk. Egy húsvéti nyúl pedig csakis egy tojásban lakhat.

- Egy tojásban? - hüledezett Kata.

- Persze, hogy abban. Gyertek, nézzétek meg belülről!

Kata és az elefánt bepréselték magukat a keskeny ajtónyíláson, a nyuszi lámpást gyújtott és leültette őket egy fatönkből készült asztal köré.

- Várjatok itt - mondta a nyúl -, hozok nektek húsvéti tojásokat.

Miután a nyuszi elment, Kata érdeklődve nézett szét a különös házikóban. A nyúl otthonában minden a tojásokról szólt. A sarokban egy hímes tojásról készült festmény mellett szétszórt ecsetek maradtak a földön, valószínűleg a házigazda festette a képet. Kicsit arrébb régi magazinokat talált Kata, amelyekből a tojásfestés fortélyait sajátíthatták el a fiatal nyuszik, de volt itt tojás alakú telefon, rengeteg tojástartó, húsvéti tojáshéjgyűjtemény, és még egy tojás alakú légfrissítő is.

Mikor a nyuszi belépett, kezében egy kosár tojással, Kati épp ezt a légfrissítőt nézegette.

- Gyönyörű darab, nem? - dicsekedett a nyúl. - Egyenesen Indiából hozattam. Rettentően büszke vagyok ám rá.

- Valóban szép - helyeselt egyszerre Kata és az elefánt is.

Mindhárman asztalhoz ültek, a nyuszi kivett egy tojást a többi közül és hámozni kezdte.

- Csoki! - örvendezett Kata, majd, miután a nyuszi ismét rákacsintott, ő is kivett egyet és szépen kibontotta, Az elefánt az ormányával nehezen tudta lefejteni a csokipapírt, ezért segítettek neki, aztán mindhárman elmajszolták a csokijukat.

- Ez jó volt - kacsintott egyet Kata.

- Bizony jó! - kacsintott vissza rá mókásan az elefánt, és, amire egyikük sem számított... úgy is maradtak. Mindketten egyfolytában kacsintgattak, mint a nyuszi.

- Jaj - ijedt meg Kata -, mi történt velünk?

- Nem tudom - válaszolta a nyuszi -, én már évek óta kacsingatok. Akkor kezdődött az egész, mikor azokat a hatalmas városokat kezdték építeni, azzal a sok beton monstrummal.

- Mi köze a városoknak a mi kacsingatásunkhoz? - érdeklődött Kata.

- Lehet, hogy elkaptátok a kórusz húsvétinyulust - bágyadt el a nyuszi.

- Az micsoda? - kérdezte az elefánt.

- Aki elkapja, állandóan kacsingat tőle - válaszolta a nyúl.

- De még mindig nem tudjuk, mi köze van ennek a városokhoz - mérgelődött Kata két kacsintás között.

- Azt én sem tudom - magyarázta a nyúl -, de mióta a városok léteznek, azóta van a betegség is.

- És nem lehet valahogy meggyógyítani? - morfondírozott az elefánt.

- Sajnos nem - vont a vállát a nyuszi -, de hozzá lehet szokni. Higgyétek el, egy-két év múlva már észre sem fogjátok venni.

Kata és az elefánt egyszerre hördültek fel. Egyiküknek sem volt kedve kacsingatva leélni az életét.

- Egy betegség sincs csak úgy - szedte össze magát Kata -, mindnek van valami oka, és ha nagyon hiszel benne, ki is tudsz gyógyulni belőle.

- Valóban - mondta az elefánt -, minden betegségnek van valami oka, és mivel te nem a városban laksz - fordult a nyuszi felé -, a te, azaz a mi betegségünknek csakis olyan oka lehet, aminek mind a városhoz, mind a húsvéti nyuszihoz van valami köze.

- Ezt nem értem - vakarta a fülét a nyuszi.

- Én sem igazán - ismerte be Kata.

- Pedig egyszerű - kacsintott az elefánt -, mi az - nézett a nyúlra -, ami a te életedben megváltozott, miután a nagy városokat felépítették?

- Semmi - gondolkodott a nyúl -, hacsak az nem, hogy a falvakból minden ember a városokba költözött, és ott már senki nem ismert senkit, nem is jártak locsolkodni, aztán meg elkezdtek járni, de víz helyett kölnivel, meg szagos pacsulikkal, és nem is hímes tojást kaptak érte, hanem csokit. Azóta én is inkább csokitojásokat készítek és csak kedvtelésből festek hímeseket.

- Ez nálunk is így van - szomorodott el Kata -, és már verset sem mondanak a locsolók, vagy ha igen, akkor bugyutát.

- Igen - bólogatott a nyuszi -, sok helyen nem is várják a locsolókat, hanem elutaznak otthonról.

- Megvan! - kiáltott fel az elefánt. - Már tudom, hogyan lehetne meggyógyítani ezt a betegséget.

- Hogyan?! - nézett rá egyszerre Kata és a nyuszi.

- Csak adjatok sok papírt, és tintát! - mondta magabiztosan az elefánt.

A nyuszinál nem volt otthon elég papír, ezért kért a szomszédaitól, és odaadta az elefántnak. Az elefánt rögtön írni kezdett. Órákig nem is lehetett hozzászólni. Közben este lett, és mindenki lefeküdt aludni, csak az elefántot nem tudták rávenni.

Reggel a nyuszi ébredt fel elsőnek. Rögtön az elefánthoz sietett. Az elefánt a kis tönkasztalra borulva aludt, szalmakalapja a szemére hullott, előtte pedig takaros kis könyvecske feküdt. A nyuszi felvette, és érdeklődve olvasta a címdalt:

Húsvéti népszokások az egész világon

Írta: Lila Elefánt

A nyuszi lázasan átlapozta a könyvet. Nagyszerű munka volt, le volt benne írva minden nép húsvéti népszokása Mozambiktól Kamcsatkáig. A nyuszi annyira belefeledkezett az olvasásba, hogy fel sem tűnt neki, hogy már egyáltalán nem kacsintgat. Elhatározta viszont, hogy jövőre ebből a könyvből mindenkinek visz a nagyvárosokba.

Az elefánt aznap végig aludt, nem is zavarta senki. Kata kint játszott a tisztáson az ugrifülekkel, akik közül néha-néha valaki rákacsintott, de ez már tényleg csak szemtelenség volt.

4. A fogfájós paraszt

Másnap elbúcsúzkodtak, és tovább indultak a nagyvilág felé. Az elefánt nagyon boldog volt, hogy segíteni tudott. Kapott is érte sok igazi hímes tojást a nyusztól. Elhatározta, hogy kincsként fogja őrizni őket.

Sajnos át kellett vágniuk a környék legnagyobb erdójén, ahol Kata nagyon félt, de ez a nap is hamar elszállt, aztán a következő, és így tovább még három. Hegyeket másztak meg, folyókat úsztak át, hallgatták a madarak énekét, de igazából semmi különleges nem történt velük. Ezekben a napokban Kata gyakran vette elő nézegetni az otthonról hozott tulipánt, az elefánt pedig mindig úgy tett, mintha nem venné észre, mit csinál, csak magában mosolyodott el egy kicsit:

- Korai még, kicsi hölgy, korai. Még rengeteg út áll előttünk.

Egyik nap este aztán kis parasztkunyhóhoz érkeztek.

- Talán itt befogadnak minket éjszakára - súgta Katának az elefánt.

- Az jó lenne - ásitott Kata -, szeretnék végre igazi ágyban aludni. Igaz, a moha is nagyon kényelmes volt.

Bekopogtak. Kisvártatva eltorzult képű öregapó nyitotta ki az ajtót, és rájuk mordult:

- Mit kerestek itt?

- Én Kata vagyok - szeppent meg Kata -, ő pedig Lila Elefánt, és szállást kérni jöttünk éjszakára.

- Szállást, azt nem kaptok - csapta be az ajtót előttük az öreg.

- Milyen durva alak - sápadozott Kata.

- Az - morgott a lila elefánt -, megérdemelné, hogy mindenki messzire elkerülje a házat.

- Azt bizony jó néven is venném! - ordított ki a mogorva öreg a zárt ajtó mögül.

Kata dacosan csípőre tette a kezét, és összevont szemöldökkel nézett az elefántra.

- Lehet, hogy nem tud minket befogadni, de azért az már mégsem járja, hogy így bánjon velünk.

- Hagyd - csitítgatta az elefánt -, majd megnyhül! - Az elefánt újra kopogott. A durva képű öreg egy szál hálóingben szaladt ki hozzájuk az udvarra, kezében vasvillát lengetett és hatalmasra tátotta a száját, hogy akkorát ordítson rájuk, amekkorától menten elmegy a kedvük a szálláskérésről.

Ám, mikor épp rájuk rivalt volna, fájdalmasan összerándult a teste, elejtette a vasvilláját és könnyezni kezdett. Kata szívből megsajnálta, odament hozzá, és felsegítette.

- Szegény bácsi - mondogatta, miközben ágyba fektette az öreget és teát főzött neki -, nem is mondta, hogy beteg.

Az öreg reszketve feküdt a három dunyhája alatt. Szemei üvegesen meredtek maga elé.

- Talán tudunk valamiben segíteni? - kérdezte tőle az elefánt.

- Hogy tudnátok - legyintett az öreg -, odavagyok én már egészen.

- Annyira betegnek tetszik lenni? - sajnálkozott Kata.

- Bizony...bizony... - sóhajtozott az öreg -, nem fogom én már többé felszántani a földemet. Az utolsó napjaimat élem - majd hozzátette -, iszonyúan fáj a fogam.

- A foga?! - kiáltott fel egyszerre Kata és az elefánt -, de hiszen egy kis fogfájásba még senki sem halt bele!

Egy kiiis fogfájásba? - nyüsztette az öreg. - Az én fogam nem csak egy kicsit fáj, hanem - rettenetesen, és halálosan, és szörnyűségesen.

- Miért nem tetszik kihúzatni? - érdeklődött Kata.

- Kihúzatni? - óbégatott az öreg. - Látom már, hogy te is csak a vesztet akarsz siettetni. Mindenki tudja, hogy fogatlanul már nem ember az ember.

- Ez bolondság! - legyintett a fülével az elefánt. - Én már rengeteg olyan emberrel találkoztam, akinek kihúzták a fogát, mégis teljesen emberek voltak.

- Dilettánsok! - morgott az öreg. Ezt egyikük sem értette, de azt elismerték magukban, hogy jól hangzik. Különösen az öreg volt büszke magára, hogy ilyen szavakat ismer.

- Különben ki engedett titeket be ide? - fakadt ki újból az öreg.

- De hát mi csak segíteni próbáltunk - védekezett Kata.

- Segíteni, mi? - nevetett az öreg eltorzult ábrázattal. - Csak a házamba akartatok bejutni. Még az is lehet, hogy ki akartatok túrni innét! Takarodjatok ki azonnal!

Így aztán Kata és az elefánt összeszedték kevés cókókjukat, és kerestek egy szép zöld mohapárnát az erdőben, ahol megalhatnak. Kata már egyáltalán nem is félt az erdőben. „Sokkal jobb, mint egyes emberek házában!”, gondolta, és egyből el is aludt.

Az elefánt mellette szuszogott egész éjszaka, és reggel mindketten frissen, kipihenten ébredtek. Még sohasem aludtak ilyen jól. Hanem reggel ismét el kellett menniük a fogfájós paraszt háza előtt. Kata szíve összeszorult, amikor a tegnapi estére gondolt, különösen amikor meglátta az öregot a háza előtti lócán búslakodni. Már nem volt annyira eltorzult és dagadt az arca, mint előző este, de cseppet sem volt vidámabb hangulatban, sőt, ha lehet, még szomorúbb és mélabúsabb volt. Rögtön látszott rajta, hogy rettentően sajnálja magát.

- Jó reggelt! - köszönt rá az elefánt, mikor közelebb értek hozzá.

- Jó reggelt! - próbált kedveskedni Kata is.

- Reggelt! - vakkantotta az öreg.

- Mért ilyen szomorú még mindig? - érdeklődött Kata. - Még mindig fáj a foga?

- Dehogy fáj - legyintett az öreg -, bár fájna!

Ezzel fehér zsebkendőt húzott elő a mellényzsebéből és kicsomagolt belőle, egy apró, fekete kis golyócskát.

- Ez mi? - kérdezte Kata, miután nagy bátran közelebb merészkedve szemügyre vette a furcsa tárgyat.

- Ez? - rökönyödött meg az öreg. - A fogam. Az éjszaka kihullott magától.

- De hát akkor mért nem örül inkább? - kapta fel a fejét az elefánt.

- Örüljeek??? - óbégatott az öreg. - Odavan a legjobb fogam. Ez volt a kedvencem az összes közül.

- Hiszen már csak szenvedést okozott... - emlékeztette Kata.

- Akkor is! - húzta ki magát dölyfösen az öreg. - Az enyém volt.

- Hát... ha így állunk - legyezte magát füleivel a lila elefánt -, csak sajnálja magát továbbra is!

- Ah, ti mai fiatalok - legyintett feléjük az öreg -, mit tudjátok ti, hogy mit jelent az, elveszteni valamit! Neked megvan az összes fogad - bökött Katára - és neked is - mordult az elefántra.

- Nekem már kihullott néhány még kiskoromban - csitítgatta Kata, de az öreg felkapta a vasvilláját és ráordított:

- Hazudsz! Mindketten hazudtok!

A lila elefánt intett Katának, hogy üljön a hátára. Kata fel is ült és elballagtak. Magára hagyták a tajtékzó öreget, aki újra visszaült a lócájára és magát kezdte sajnálni.

- Van, akin nem lehet segíteni - ingatta a fejét Kata.

- Van bizony - helyeselt Lila Elefánt -, de ez a mi kedvünket nem tudja elrontani, igaz?

- De bizony, hogy igaz! - nevetett Kata, és nevetve folytatták az utat napestig.

5. Tiligipku

Kata és az elefánt ezután Görögországba mentek, ahol az elefánt annyi koriatikét evett, hogy több napig ott kellett maradniuk, mert egyszerűen képtelen volt utána megmozdulni. Kata azért meg tudta nézni az Akropoliszt és a meteórákat is, amiket az elefánt már úgyis látott, és végül még meg is tudtak együtt mártózni a tengerben.

Innen hajóval mentek tovább Olaszországba. Megcsodálták a rengeteg ókori emléket és a szebbnél szebb bazilikákat, közben pedig jókat énekeltek és sok-sok fagyaltot megettek.

Egyik nap aztán Kata különös dologra lett figyelmes. A fű egyik pillanatról a másikra sárgává változott alattuk. Kata legalábbis meg volt győződve róla, hogy egy perce még bokáig érő zöld fűben sétáltak, most pedig homoksárgában topognak. Meg is kérdezte a lila elefántot:

- Nézd! Mi történt a fűvel?

- Semmi - mondta nyugodtan az elefánt -, csak átjöttünk az országhatáron. Fordulj meg, és nézd meg magad is!

Kata hátrapillantott. Valóban, pár méterrel mögöttük még zöld fű hullámozott. Úgy tűnt, valaki láthatatlan vonalat húzott a földre, és a vonal egyik oldalán még zöld fű nőtt, azon túl pedig sárga. Katának eszébe jutott, hogy az atlaszában lévő térképeken is különböző színe volt az országoknak, de arra nem emlékezett, hogy Olaszország és Görögország vajon zölddel volt-e jelölve, és ha igen, akkor elképzelhető-e, hogy vannak olyan országok, ahol rózsaszín vagy kék a fű, mint az atlaszban.

Az elefánt látta, hogy Kata elgondolkodik, és hamar rájött arra is, mit forgathat csinos kis fejecskéjében.

- Ne gondold, hogy mindenhol más színű a fű - világosította föl -, ez egy különleges ország. Úgy hívják, hogy Kupukia.

- Kupukia? - csodálkozott Kata.

- Igen - törölte meg izzadó homlokát az elefánt -, ez a kupuk földje. Elég furcsa népség, de nagyon kedvesek. De általában nem maradok sokáig náluk, mert nagyon meleg van itt.

- Annyira nincs is meleg - tódította Kata, de azért levette az egyik pulóverét, és ahogy beljebb értek az ország belsejébe, levette a másikat is, úgyhogy egy szál pólóban pihegett az elefánt hátán.

- Mégiscsak nagyon meleg van - mondta az elefántnak, mikor már teljesen elfogyott a fű alóluk és homoksivatagban folytatták útjukat.

- Ne aggódj! - bátorította az elefánt. - Hamarosan beérünk Kupulgatiba, a kupuk fővárosába, és ott majd kapsz hideg kecsketejet és hűsölhetsz a házaikban.

- Az jó lesz! - örvendezett Kata. - Kíváncsi vagyok, milyenek ezek a kupuk, de ha olyan kedvesek, mint ahogy mondtad, biztosan meg fogom őket kedvelni.

Kupulgati messzebb volt, mint Kata gondolta volna. Már lemenőben volt a Nap, mire odaértek, de megérte a hosszú gyaloglás. Kata alig hitt a szemének. Kupulgati hatalmas város volt, mindenfelé óriási olaszfagyalathoz vagy természetvárhoz hasonlító tornyok nőttek ki a földből. Az utcákon pedig a legkülönfélébb szerzetek bolyongtak: kis lapos fejű emberkék, teveháton lovagoló arabok, pár magas, öltönyös, aktatáskával a kezében és napszemüvegben,

de megfordultak itt emberek a világ minden tájáról. Az elefánt és Kata elvegyültek a tömegben. Kata érdeklődve nézte az utca két oldalán portékákat kínáló árusokat. Mindenfélét árultak: igazgyöngyöt, üveg fülbevalót, törökmézet és kókusztekerceset, kürtös kalácsot és vattacukrot. Kata szájában összefutott a nyál, de nyomban elfeledkezett éhségéről, amikor meglátott egy báméskodó embert.

A báméskodó valójában semmit sem tett, csak nézegette az árusok portékáit, és néha vett ezt-azt, nem is ezért érdekelte Katát, hanem a kinézete miatt. Olyan magas volt, hogy Kata csak az elefánt hátán ülve tudott volna a szemébe nézni. Ugyanakkor rettentően vékony is volt, burnuszában azt a benyomást keltette, mintha a ruha alatt csak lába lenne és a teste kimaradt volna, akár annak a nyakigláb figurának, amivel Kata kicsi korában játszott. A legkülönösebb azonban az volt benne, hogy aprócska szemei alól akkora orr meredt a világ felé, mint egy golya csőre. Kata nem is értette, hogy nem húzza le az orra a földre, azaz, hogyhogya nem esik el tőle.

Egy idő után a különös ember is észrevette, hogy Kata figyel, és odasompolygott hozzájuk.

- Kupu Tiligipku - hajolt meg előttük szolgálatkészen, miközben orra hegye a földet súrolta.

- Mit mond? - faggatta Kata az elefántot.

- Csak bemutatkozott - válaszolta az elefánt, majd jobban is elmagyarázta Katának:

- Ő egy Kupu, akit Tiligipkunak hívnak. A kupu nyelv elég egyszerű, könnyen meg lehet tanulni. Ha te is be akarsz mutatkozni, elég annyit mondanod, hogy Tulu Kata.

- Tulu? - értetlenkedett Kata.

- Igen - magyarázta az elefánt -, ez azt jelenti, hogy kereskedő. A kupuk szeretnek mindenfélét vásárolni, ezért annyi kereskedő keresi fel őket, hogy az idegenekre csak ez az egy szavuk van.

- Akkor bemutatkozok neki - mondta Kata félszegen, majd a kupuhoz fordult:

- Tulu Kata - mutatkozott be.

A kupu arcán széles vigyor terült szét, majd hosszú, csontos kezeivel levette Katát az elefánt hátáról és magához ölelte.

- Minden kereskedővel ezt csinálják? - nyöszörögte Kata, aki alig kapott levegőt a kupu szorításában.

- Nem - ingatta a fejét a lila elefánt -, csak azzal, akit szeretnek.

- Eeez kedves tőle - mondta Kata bizonytalanul.

- Tliktul il tilik tulum - szólalt meg dallamos hangján Tiligipku. Az elefánt rögtön fordította:

- Felajánlotta, hogy költözzünk hozzá egy pár napra. Nem messze lakik innét.

- Jó - egyezett bele Kata -, úgylis fáradt vagyok.

Tiligipku valóban nem lakott messze, pár perc alatt odaértek ahhoz a sziruppal leöntött süveg-cukor kinézetű épülethez, Tiligipku házához, ahol végre megpihenhettek kicsit. Kata valóban kapott hideg kecsketejet, ahogy az elefánt előre megígérte neki, hozzá pedig valami gabona-őrleményt és húst ettek.

- Ez finom volt - dicsérte Kata az ételt, majd némi fejtörés után hozzátette:

- Li... i... takin.

Tiligipku és az elefánt is elképedve néztek rá.

- Te tudsz kupuul? - kérdezte megdöbbenően az elefánt.

- Nem - kacagott Kata -, csak egy pár szót megjegyeztem abból, amit az úton beszéltek Tiligipkuval.

Ezek után Katát a kupuk igazi családtagnak tekintették, sokat mókázta és játszott vele, és, mert okos lány volt, másnap estére már félszáz szót tudott kupuul, pár napon belül pedig egészen jól megértette magát ezen a nyelven is.

Különösen Tiligipku gyerekeivel, Titinnel és Tulugánnal beszélt és játszott sokat. Megtanította őket rengeteg új táncra is. Nem is gondolta volna, hogy a kupuk ennyire szeretnek táncolni és hogy hosszú lábaikon ilyen ügyesen ropják.

Tiligipku révén sok más kupuval is összebarátkozott, míg egyik nap Tiligipku különös ötlettel állt elő:

- Nem lenne kedvetek eljönni a kupuk nagygyűlésére? - kérdezte kupuul, de már Kata és az elefánt is tökéletesen megértették.

- Mi az a nagygyűlés? - érdeklődtek mindketten.

- A nagygyűlésre minden évben egyszer eljön a világ összes kupuja, bárhol éljen is. Ilyenkor mutatjuk be az újszülötteket és ilyenkor adunk nevet is nekik.

- Ha jól veszem ki a szavaidból - okvetetlenkedett a lila elefánt -, ide csak a kupuk mehetnek.

- Igen - bólogatott Tiligipku -, tehát mért ne jöhetne a lányom és a testvérem.

- A kupuk előtt is be akarsz minket fogadni a családba? - kérdezte Kata.

Tiligipku büszkén tekintett rájuk.

- Bizony, erről van szó. Bármelyik kupu büszke lenne rá, ha ilyen okos és jószívű rokonai vannak.

- Ez igazán megtisztelő - hebegett az elefánt -, de nem tudom, elfogadhatjuk-e.

- Mért ne fogadhatnátok el? - tárta szét a karjait Tiligipku. - Ha nem fogadjátok el a meghívást, azzal megsértetek engem.

Így hát Kata és az elefánt beleegyeztek, hogy résztvesznek a nagygyűlésen. Kata különösen sokat készült a nagy napra. Igazi kupu ruhát vett fel, amit Titintől kapott, a haját is befonta és megpróbálta az orrát is kihegyesíteni valahogy, de az csak olyan pisze maradt, mint amilyen volt. Az elefántnak nem voltak ilyen problémái. Az ő ormánya akár orrbajnokká is tehetné volna a kupuk között. Csak egy dolog maradt még hátra...

- A gyűlésig el kell döntenünk, hogy milyen nevet adjunk majd nektek a gyűlésen - lépett eléjük Tiligipku.

- Nem a gyűlésen kapunk nevet? - nézett rá csodálkozva Kata.

- Dehogynem, persze - legyintett Tiligipku -, de ez általában úgy szokott lezajlani, hogy ki-ki javasol egy nevet és a gyűlés egyhangúlag elfogadja.

- Érdekes - gondolkodott el Kata -, de milyen nevet válasszak magamnak.

- Talán valami kupus hangzásút! - tanácsolta az elefánt.

- Megvan! - lelkesedett Kata. - Amikor kicsi voltam, mindig tuláminak mondtam a tulipánt. Mért ne lehetne Tulámi a nevem?

- Ez nagyszerű név! - csapta össze a kezeit Tiligipku. - Hogy megszokd, én ezentúl mindig Tuláminak foglak hívni.

Ekkor Kata hirtelen elszomorodott. Az elefánt ezt rögtön észrevette rajta, és meg is kérdezte tőle:

- Mi a baj?

- Semmi - lógatta az orrát Kata -, csak a tulámiról eszembe jutott a tulipán, amit otthonról hoztam, arról pedig az otthoni barátaim.

- Ne búsulj - simogatta meg Kata arcát az elefánt nagy lapátfüleivel -, a barátaid odahaza megvárnak!

- Nem is ezért búsulok - szipogott Kata -, hanem azért, mert képes lettem volna elfelejteni őket és itt maradni a kupuk között, mint Tiligipku lánya.

- A fő, hogy idejében rájöttél, hogy hibáztál - vigasztalta az elefánt -, hidd el, Tiligipku is meg fog érteni, ha mindezt elmeséled neki.

Kata mindent el is mondott Tiligipkunak, Titinnek és Tulugánnak, és ők meg is értették, hogy nem maradhat örökké velük. Kata és az elefánt még maradtak egy pár napig, aztán sűrű könnyhullatások között elbúcsúzkodtak egymástól, de Tiligipku adott Katának egy borostyánkővet ajándékba és megígértette vele, hogy ha legközelebb erre jár, feltétlenül benéz hozzájuk.

6. A monguárd

Ismét útnak indultak és az elefánt nem kis öröme hamarosan kiértek a sivatagból, és előbb füves szavannákon, majd erdőkön haladhattak keresztül. Maguk mögött hagyták Kupukiát.

- Nézd - bökte meg Kata egyik nap az elefántot -, hogy hívják azt a hatalmas hegyet?

Az elefánt arra nézett, amerre Kata mutatott, és igen erősen gondolkodni kezdett. Akárhogy is törte a fejét, minduntalan arra a megállapításra jutott, hogy ott nem szabadna hegynek állnia, holott szemmel láthatóan az áll, méghozzá igen különleges hegy. Olyan, mintha egy hatalmas ujj nyúlna ki a földből. Nem is hegy szinte, hanem valami óriási bazaltoszlop vagy torony.

- Nem tudom - vallotta be szégyenkezve -, tudomásom szerint ott nincs is hegy.

- No, de én látom! - mondta Kata.

- Igen, én is látom - filozofált az elefánt -, de meglehet, hogy még sincs ott.

- Hogyhogy? - érdeklődött Kata.

- Úúúúgy - törte a fejét az elefánt -, hogy talán olyasmit látunk, ami a valóságban nem is létezik.

- Azt akarod mondani, hogy megbolondultunk? - csattant föl Kata.

- Nem, dehogy - mentegetőzött az elefánt -, mindössze azt, hogy mindketten ugyanannak az optikai csalódásnak dőlünk be.

- Jaj - sóhajtott Kata -, néha olyan érthető dolgokat tudsz mondani, máskor meg olyan érthetlenségeket.

- Tudod - próbálkozott újra az elefánt -, ez valami olyasmi, mint a délibáb.

- Igen - derült fel Kata arca -, délibábot már sokat láttam. De csak egy módon jöhetünk rá, hogy ez a hegy délibáb-e vagy sem.

- Mire gondolsz? - nézett rá a lila elefánt zöld gombszemeivel.

- Arra, hogy nézzük meg közelebbről - mondta bátran Kata.

- Ismét igazad van - bólintott az elefánt, és rögtön el is indult a különös hegy felé. Mikor azonban odaértek, ahol imént még a hegy állt, nem találtak semmit, csak a fák voltak természetellenes módon a földre lapulva.

- Nincs itt semmi - tárta szét a karjait Kata -, mégis nagyon különös ez a hely! Olyan, mintha egy óriási állat lábnyomában állnánk. Mintha valaki egyszerűen letaposta volna a fákat és a növényeket.

- Ennek valahogy utána kellene nézni! - morfondírozott az elefánt.

- Megvan! - kiáltott fel Kata és felvett valamit a földről. Az elefánt közelebb cammogott hozzá, hogy ő is megnézhesse, mit is talált a lány. Kata kezében egy alig tíz centiméteres kódarab volt, ami kísértetiesen hasonlított ahhoz a hegyhez, amit az imént láttak.

- Ez lenne szerinted a hegy? - kérdezte az elefánt.

- Persze - válaszolt Kata -, hiszen pont ugyanúgy néz ki.

- Meglehet - tépelődött a lila elefánt -, de ez jóval kisebb. Hogyan láthattuk az imént olyan nagyoknak?

- Talán valóban egy délibáb nagyította fel - gondolkodott Kata.

- Na igen - vakarta meg ormányával a szemöldökét az elefánt -, de...

A mondatot azonban nem fejezhette be, mert a földre lapult fák közül reszelős hang kiáltott rájuk.

- Raktátok le azonnal! Ki engedte meg, hogy hozzányúljatok!?

Kata és az elefánt is a hang irányába nézett. Jól megtermett, szőrös meztelencsigaszerű lény csúszott feléjük ökleit rázva, kocsányon lógó szeméit meresztve feléjük.

Kata sietve lerakta a követ a kezéből, de egyáltalán nem értette, miért bosszantja annyira a különös idegent, hogy felvett egy kavicsot a földről. Abban viszont biztos volt, hogy ha akarja, ha nem, hamarosan megtudja. A szőrös csiga nem látszott túlságosan békülékeny természetű és megbocsátani képes lénynek. Olyan volt, mint azok az emberek, akik még évek múltán is mindig felemlegetik vélt vagy valós sérelmeiket. Kata szerencsére nem sok ilyen embert ismert.

- Nem engedem, hogy az ágyamat piszkáljátok - ordította a csigaféle, mikor odaért hozzájuk -, ki hallott már ilyet? Szemtelen kölykök!

- Elnézést - védekezett Kata -, nem tudtuk, hogy ez az ön ágya!

- Miért, mit gondoltatok, micsoda! - horkant fel az óriáscsiga.

- Igazából azt hittük, hogy egy kavics - válaszolta szégyenkezve az elefánt.

- Kavics, no persze - legyintett a csiga -, mind ezt mondják. Tudom én jól, hogy ti is monguárdvadászok vagytok, és azt akartátok, hogy ne tudjam magam kialudni rendesen, és amikor már jól legyengültem, elfoghattok, hogy cirkuszban mutogassanak.

Kata arca kipaprikásodott. Egy pillanatra levegőt is alig kapott. Az elefánt későbbi elbeszélései szerint ebben a pillanatban kifejezetten hasonlított a csigafélére, akiről most már joggal feltételezték, hogy valójában monguárd.

- Mit képzelsz te rólunk?! - teremtette le Kata a monguárdot. - Mi senkire nem vadászunk, és senkit nem szoktunk eladni egy cirkusznak. Minket csak az érdekelt, hogy került elő egy hegy a semmiből és hogy tűnt el aztán újra.

A monguárd egy pillanatra elgondolkodott, és ez elég is volt ahhoz, hogy lecsillapodjon valamelyest. Kicsit megenyhültebben kérdezte:

- Akkor nem is akartátok ellopni az ágyamat?

- Mi nem is tudtuk, hogy ez a te ágyad - válaszolta a lila elefánt.

- Lopni pedig egyáltalán nem szoktunk - csatlakozott Kata is.

- Ez esetben - nyögte a monguárd -, ne haragudjatok! De annyira elszaporodtak mostanában a monguárdvadászok, hogy egy pillanatra sem érezhetem magam biztonságban.

A monguárd most hirtelen annyira ártatlannak és elesettnek látszott, hogy Kata és az elefánt is szívből megsajnálta, körülfogták tehát és kérlelni kezdték, meséljen a problémájáról, akkor talán tudnak rajta segíteni.

- Ó, régi történet ez! - sóhajtott fel a monguárd. - A monguárdok régebben a magas hegyekben éltek és teljesen a hegyi életmódhoz alkalmazkodtak, békésen szunyókáltak egész nap a magaslati levegőn és nem ártott nekik senki. De aztán emberek jöttek a hegyekbe és bányákat kezdtek építeni. Egész nap csak ütöttek, fűrtak és kopácsoltak, kalapáltak. A monguárdok

pedig egyre kialvatlanabbak, gyengébbek és morcosabbak lettek, mert mi nem tudunk zajban aludni.

Aztán a monguárdok követséget küldtek az emberekhez, hogy megkérjék őket, hogy menjenek máshová és hagyják békén a hegyüket, de az emberek kinevették őket, és botokkal el is üldözték a legtöbbjüket. A monguárdok a pusztába kényszerültek, ahol még elviselhetlenebb lett számukra az élet.

A többit már tudjátok. Azóta kénytelenek vagyunk egy-egy hegyet magunkkal cipelni, hogy valahol aludni is tudjunk, és menekülünk a monguardvadászok elől.

- Ez igazán szomorú - sajnálkozott Kata -, de mondd, hogy tudtok egy egész hegyet magatokkal hordozni?

- Egyszerű - válaszolta a monguárd -, amikor összemegy, csak zsebre rakjuk és továbbállunk.

- Igen - nézett értetlenül a lila elefánt -, de hogyan megy össze a hegy?

- Az titok - kuncogott a monguárd.

Katát azért továbbra is nagyon érdekelte az összemelő hegyek rejtélye, de ami titok, az titok, és egyáltalán nem szép dolog mások titkát kikutatni, így hát annyiban hagyta a dolgot, de máris újabb gondolata támadt:

- A hegy akkor megy össze, amikor akarod? - faggatta a monguárdot.

- Igen.

- És akkor nő meg, amikor akarod? - feszegette tovább a témát Kata.

- Persze - vágta rá a csigaféle.

Az elefánt csak a fejét ingatta. Tudta, ha Kata valamit a fejébe vesz, attól nem tágit, és hogy most mit vett a fejébe, arra gondolni sem mert, de Kata már elő is adta legújabb képtelen ötletét:

- Úgy szeretnék felmenni a tetejére!

- Semmi akadály - mondta a monguárd kicsit gyanakodva, hátha mégis valami trükkös monguárdvadászsal áll szemben -, csak földhöz kell vágni a követ háromszor.

Földhöz is vágják. Először nem történt vele semmi, másodjára egy kicsit mintha laposabb lett volna, harmadjára azonban veszett iramban növekedni kezdett alattuk. Kata és az elefánt nagyon megijedtek. Az elefánt gyorsan le is ugrott a közben sziklává növekedett kődarab tetejéről, és onnan korholta Katát, mert mindig ilyen dolgok jutnak az eszébe. De Kata az utolsó korholó szavakat már alig hallotta, annyira magasan voltak már addigra.

A hegy valóban hatalmas méretűre növekedett. Még sokkal nagyobb volt, mint ahogy Kata lenről gondolta, mikor legelőször meglátta. A levegő is egészen más volt idefenn, és - valljuk be - Kata kicsit fázott is, de azért lelkendezve rohangált körbe és gyönyörködött a kilátásban. Fantasztikusan messzire el lehetett látni idefentről. Ha Kata egyik oldalra nézett, Kupukia homokdűnéit láthatta, másfelé pedig a végtelen óceánt, és megint más irányban gyönyörű városokat és fodros báránnyelűket. Úgy érezte, órákig el tudna gyönyörködni idefentről a tájban. Csak azt sajnálta, hogy az elefánt lent maradt. Nem akart tőle sokáig elszakadni, és ismerte már barátját annyira, hogy tudja, most nagyon aggódik érte, ezért csak úgy magában bocsánatot kért tőle:

- Ne haragudj, kedves elefánt, csak még egy kicsit feljebb megyek, hogy onnan is körülnézzek, de aztán máris megyek le hozzád.

Majd kérlelni kezdte a monguárdot, hogy ha tudja, növesszen még egy kicsit a hegyen.

A monguárd álmosan megvonta a vállát, és három akkorát dobbantott a farkával, hogy az egész hegy beleremegett, majd szédületes iramban újra növekedni kezdett.

Az elefánt lentről halálra váltan figyelte az újabb eseményeket, de nem tehetett semmit. Kata viszont le volt nyugózva. Innen fentről már majdnem mindazt láthatta, amit a képeskönyveiben, de rettenetesen fázott. Nem is sokat nézelődött, pár perc után kérlelni kezdte a monguárdot, hogy vigye le innen. A monguárd azonban, ahogy a jó magaslati levegőre érték, menten elaludt. Úgy húzta a lóbőrt, mintha téli álmot aludna. Legalábbis Katának ez volt az érzése..., és akkor nagy pelyhekben hullani kezdett a hó.

7. Mi lesz most?

Az elefánt odalent már régóta várta Katát. Eltelt egy óra, eltelt kettő, de Katának csak nem akartak lejönni. Az elefánt idegesen rohangált körbe-körbe a hegy körül.

- Bizonyosan valami baj történt odafenn! - gondolta, és egyáltalán nem tetszett neki ez a gondolat.

- Valamit tennem kell! - morfondírozott tovább. Akárhogy is próbálta, a hegyre nem sikerült felmásznia, annyira meredek voltak a falai, márpedig azt tudta, hogy fel kell oda jutnia, mégpedig minél sürgősebben. Fogalma sem volt róla, hogy mi történhetett odafenn Katával, de minden idegszálában érezte, hogy bajban van.

- Segítséget kell hívnom! - támadt egy mentőötlete, de tisztában volt vele, hogy egy napi járásra egyetlen város vagy falu sincs a közelben.

- Sebaj, megpróbálom! - biztatta magát, és ahogy bírt, rohanni kezdett Döbröce irányába, merthogy földrajzi ismeretei szerint ez volt a legközelebbi város, de még félúton sem járt, teljesen kifulladásra esett össze a sűrű erdő közepén.

Fogalma sem volt róla, meddig feküdhett itt, de mikor magához tért, az első gondolata rögtön Kata volt, és menten fel akart tápázkodni, hogy folytassa az utat Döbröce felé. Ekkor azonban selypítő hangot hallott valahonnan maga mellől.

- Mi találtuk, a miénk. Azt csinálunk vele, amit akarunk.

- Jó, de nem jobb lenne eladni valami cirkusznak? - mondta egy másik öblös hang.

- A gyerekek éhesek, legjobb, ha levágjuk, nézzétek, mekkora sonkái vannak - kontrázott rá egy harmadik.

Az elefánt nem sok jót remélve óvatosan felállt, és megemelve kicsit csapzott szalmakalapját, bemutatkozott:

- Jó napot az uraknak, engem Lila Elefántnak hívnak, és világutazó, valamint... - körbehordozta a tekintetét az öt körülvevő 20-30 férfin, és éles esze egyből működni kezdett. A férfiak tetőtől talpig mocskosak voltak, kezükben pedig csákányokat és lapátokat szorongattak. A lila elefánt egyből rájött, hogy bányászok, és pillanatok alatt kész volt egy remek terv a fejében. Ezért így folytatta mondókáját:

- Valamint bányászakértő.

- Bányászakértő? - kérdezték a férfiak kórusban. - Akkor mit keres erre? Nem tudja, hogy a környék összes bányája kimerült, és mi is mind csavargóvá váltunk?

- Hohó! Nem úgy van az! - húzta ki magát az elefánt. - A heves geofizikai jelenségek következtében tőlünk dél-délkeleti irányban, egy ásványi anyagokban gazdag tetragonális képződmény kondenzálódott, amely ilyesfajta determinációban valójában igen alkalmasnak látszik arra, hogy mindenféle preelimináció és prekoncepció nélkül, akár külszíni fejtéssel is kitermeljék.

A bányászok többsége tátott szájjal hallgatta az elefántot, a többiek a fejüket vakargattak, mígnem az egyik öreg bányász a földhöz csapta a sapkáját és örömeiben felkiáltott:

- Ez azt jelenti, hogy van munkánk, bumburnyákok!

A bányászok örvendezve dobálták el szerszámaikat és egymás nyakába borultak. Az elefántot is - aki igen büszke volt arra, hogy magas iskolai végzettségének köszönhetően ilyen érthetően tud fogalmazni - össze-vissza csókolták, és rögtön nyaggatni kezdték, hogy most azonnal mutassa meg nekik azt a hegyet vagy tetramicsodát, amiről az előbb beszélt.

Az elefánt kapott is az alkalmon és embertelen tempót diktálva vezette az embereket a monguárd hegyéhez. Sajnos így is csak estefelé értek oda. Az idősebb bányászok fejüket csóválták a hegy láttán:

- Túl magas - mondta az egyik.

- Túl meredek - kifogásolta a másik.

- Különleges szerszámokra lesz szükségünk - gondolkodott a harmadik.

Az elefánt már látta, hogy most akár hosszú hetekig elhúzódó vita kezdődhet a bányászok között, addig pedig ki tudja, mi minden történik szegény Katával.

- Itt gyorsan kell cselekedni! - tépelődött, de hangosan ezt mondta:

- Persze, ahogy gondolják, visszajöhetnek holnap is. A gyémántok megvárják önöket.

Szavainak nagyobb hatása lett, mint gondolta. Mindenki a csákányáért kapkodott, és ahol érték, ütni, fúrni, kopácsolni, kalapálni kezdték a hegyet. Senki nem akarta, hogy a többiek elhalásszák előle az értékes kőveket.

A monguárd eközben békésen szunyókált a hegy tetején. Kata ugyan próbálta felébreszteni, de nem volt sok foganatja. A kopácsolást is ő hallotta meg először a hegy aljáról, de erre már a monguárd szempillái is megrebbentek. Ekkor odalent az egyik bányász elkiáltotta magát:

- Nézzétek, ez valóban gyémánt! - és egy tyúktojásnyi csillogó követ mutatott körbe a többieknek. Ezután a bányászok kétszeres tempóban kezdték ütni csákányaikkal a hegyet.

- Ha én is találok egy ekkora gyémántot, soha többé nem kell dolgoznom - mondta az egyik.

- Vehetek egy új házat és egy kocsit! - ábrándozott a másik. A többiek csak kopácsoltak, de olyan hangosan, hogy, ha valamelyiküknek társalogni is lett volna kedve, egy szó sem jutott volna el a fülükig.

A monguárd megmoccant. Előbb nyugtalanul a másik oldalára fordult álmában, majd nyögdecselve feltápáskodott és elsírta magát:

- Ez volt az utolsó mentsváram. Hova menjek innen? Soha többé nem tudok majd aludni. Képtelen vagyok megszabadulni az állandó kopácsolástól.

Kata odament a monguárdhoz és megölelte.

- Ne búslakodj - csitítgatta a csigafélét -, annak úgyszincs semmi értelme! Inkább menjük oda a kopácsolókhöz és próbáljunk beszélni velük. Hátha találunk megoldást a problémádra.

- Ugyan - nyögte a monguárd -, az emberek nem hajlandóak tárgyalni velünk. Már volt alkalmam megtapasztalni.

- Nem ismerek rád! - rakta csípőre Kata a kezét -, képes vagy itt nyöszörögni és a múlton rágódni! Azért, mert akkor nem sikerült, most miért ne sikerülne.

- Igaz - szárította fel a könnyeit a monguárd -, de ha valami baj lesz, ugye megvédesz?

- Meg hát! - mosolygott rá Kata és a monguárdnak egyből vissza is tért a bátorsága. Hatalmas farkával három óriásit dübbsített, és a hegy egyből elkezdett összemenni. Pillanatok alatt ott találták maguk az elképedt bányászok között. Kata örömittasan rohant az elefánthoz és rögtön össze is ölelkeztek. Közben a bányászok ide-oda kapkodták a fejüket. Hol Katát nézték, hol a monguárdot. Majd az egyik kimondta, amire mind gondoltak:

- Nézzétek, egy monguárd, és fogva tartott a hegyén egy lányt!

A többiek összenéztek, és egyszerre üvöltöttek:

- Verjük agyon!

Mindegyikük valami szerszámot kapott a kezébe és rohanni kezdtek a monguárd felé, de Kata eléjük állt és rájuk rivallt:

- Azonnal álljatok meg! Ez a szegény monguárd nem ártott senkinek, csak békében akart aludni, de ti mindenhol elüldözték, és most még agyon is akarjátok verni! Igazán szégyellhetnétek magatokat.

A bányászok értetlenül néztek maguk elé, de azért megtorpantak.

- Hiszen mi csak téged akartunk megvédeni! - hadonászott az egyik.

- Engem? Kitől? - csodálkozott Kata.

- Ettől az emberrabló monguárdtól.

- Micsoda ostobaság! - förmedt rájuk Kata. - Ez egy nagyon is kedves monguárd. Én kértem meg, hogy vigyen fel magasra, hogy körül tudjak nézni, és szegény elaludt a hóhatár fölött.

- A hóhatár fölött?! - képedt el mindenki. A lila elefánt majdnem el is ájult.

- Hogy nem fagyta meg ennyi idő alatt? - kérdezték többen. Az elefánt csak a fejét csóválta.

- Ugyan - húzta ki magát Kata -, egyáltalán nem fáztam ám!

- Hú! - jött egy ámuldozó hang az egyik irányból.

- Nahát! - csodálkozott egy másik bányász is.

- Az hogy lehet - tudakolta az elefánt is -, hiszen te fázós lány vagy.

- Egyszerű - nevetett Kata -, táncoltam!

- Táncoltál??? - zúgta a tömeg.

- Igen, így ni! - vágta rá Kata, és ott azon nyomban eltáncolt egy szép moldvai táncot. Az elefánt előbányászta a harmonikáját a tarisznyája mélyéről, és rázendített valami pörgős talpalávalóra, Kata pedig úgy táncolt, mint még soha. A bányászokat egészen lenyűgözte. Először csak nézték őt, aztán ők is próbálgatni kezdték a lépéseket, és pillanatok alatt úgy ráéreztek a ritmusra, hogy még Kata is elsodálkozott, milyen jó érzékük van hozzá. Közben tábortűzet kellett gyújtaniuk, mert beesteledett, és a tűz mellett még sok szép táncot megtanított Kata a bányászoknak, például skót táncokat és polkát is.

Így alakult meg az első döbröcei bányász néptáncegyület, amely azóta világhírű lett. Mái napig gyakran hívják Katát és az elefántot is, hogy lépjenek fel velük.

Mindenki boldog volt tehát, csak a monguárd szomorkodott. Az orrát lógatva somfordált oda Katához.

- Velem most mi lesz? - kérdezte.

- Mi lenne? - kérdezett vissza Kata -, hiszen a hegyed megvan, élhetsz rajta továbbra is.

- Nem úgy van az - ingatta a fejét a monguárd -, a bányászok észrevették, hogy gyémántok vannak a hegyben, és nem nyugszanak, amíg ki nem bányásszák, addig pedig végig kopácsolnak majd.

Az elefánt egy kicsivel arrébb hallgatta a beszélgetésüket. Tisztában volt vele, hogy hallgatóni nem szép dolog, de ha valaki meghall valamit, amit ráadásul meg sem próbáltak eltitkolni előle, az mégsem nevezhető hallgatózásnak. De bizony jól is jött, hogy minden szót hallott, mert Isten adta tehetsége volt ahhoz, hogy reménytelen helyzetekben előálljon egy mentő ötlettel. Most is ez történt.

- De a bányászok nekem azt mondták, hogy a környéken minden bánya kimerült - lépett oda az elefánt a monguárdhoz. - A bányák pedig a hegyekben vannak, nem igaz?

- Valóban? - lekendezett a monguárd. - Kimerültek a bányák a hegyekben? Ez azt jelenti, hogy nemcsak én mehetek haza, hanem az összes monguárd is, és soha többé nem fog minket zavarni senki!

- Igen - bólintott az elefánt -, úgy gondolom, hogy erről van szó.

A jó hír hallatára a monguárd is beállt a bányászok közé táncolni, pár perc alatt egészen összebarátkoztak. A monguárd a bányászoknak adta a hegyét, és elárulta nekik, hogyan lehet felnagyítani. Másnap a bányászok elkísérték a monguárdot a régi bányához a Sárkányhát hegység legmagasabb csúcsára, és megígérték neki, hogy megkeresik a többi monguárdot is és őket is elhozzák ide. A monguárd ezután nyomban mély álomba szenderült és olyan jót aludt, mint még soha, a bányászok pedig beadtak egy kérelmet a legfelsőbb minisztériumba, hogy a Sárkányhát hegységet nyilvánítsák a világ első monguard-rezervátumává.

Kata és az elefánt boldogan mentek tovább.

- Milyen különös - mondta Kata, mikor már messze jártak.

- Mi különös? - kérdezte az elefánt.

- Az - válaszolta Kata -, hogy vannak dolgok, amik rossznak indulnak, mégis mindenkinek csak haszna lesz belőlük. Most úgy tűnt, hogy én megfagyok a monguard hegyén, aztán meg, hogy szegény monguard válik hajléktalanná vagy a bányászok munkanélkülivé, és tessék. Mégis minden a legnagyobb rendben van, és még rengeteg új barátot is szereztünk. Mitől van ez?

- Azt hiszem - morfondírozott az elefánt -, mindez azért van, mert te képes vagy a legreménytelenebb helyzetben is elhinni, hogy végül minden jóra fordul.

- Meglehet - nevetett Kata -, de nélküled nem sokra mentem volna.

- Erre valók a barátok - mosolygott rá az elefánt, majd arról kezdett beszélni Katának, milyen különös helyre mennek most.

8. Franciaországban

Harmadnapra egy hatalmas városba értek. Kata még sohasem látott ekkora nyüzsgést, tömeget, tolongást, de ennyi szép épületet és kirakatot sem. Ami viszont legjobban lenyűgözte, az az volt, hogy mennyi szép nő járkál mindenfelé.

Az elefánt már mesélt neki arról, hogy ezt a várost Párizsnak hívják és most Franciaországban vannak. Azt is elmondta, hogy errefelé neki óvatosnak kell lennie, mert az itteni emberek nincsenek hozzászokva, hogy egy lila elefánt járkál az utcáikon.

- Semmi baj - legyintett Kata -, majd azt mondjuk, hogy az enyém vagy!

Ebben aztán megegyeztek. A legtöbb ember még így is nagyon megcsodálta a lila elefántot, de Kata pórázta kötött az elefánt nyakába és azon vezette. Így máris jobban elfogadták őket.

- Különös emberek - gondolta Kata, és ahogy jobban megismerte őket és a városukat, már nem is tűntek annyira gyönyörűnek, mint az előbb. Végül is Párizs leginkább a mi városunkhoz hasonlított, csak nagyobb volt, több volt benne a plakát és a szemét, és az emberek sem voltak olyan kedvesek. De Kata nagyon élvezte, amikor az elefánt meghívta egy charmos francia étterembe, és azt is, amikor elefántháton délcegen „átlovagolt” a Diadalív alatt.

Legjobban azonban az Eiffel-torony tetszett neki.

- Erre felmászunk! - jelentette ki, mikor meglátta.

- Nem volt neked elég a magaslati levegőből a monguárdnál? - korholta az elefánt.

- Csak még ide! - kérlelte Kata. Az elefántnak rossz emlékei kötődtek a toronyhoz, amelyet gúnyosan öreg hölgynek is szoktak nevezni, de úgy gondolta, ezt most nem meséli el Katának. A toronyra azonban semmi kedve nem volt felmászni.

- Különben is - makacsolta meg magát Kata -, a monguárdos dologban ártatlan voltam. Nem én tehettem róla, hogy nem tudtam lejönni a hegyről.

Az elefánt kicsit megenyhültebben nézett Katára. Szerette, amikor a lány durcáskodott. Nem mintha ez hozzátartozott volna a jólneveltséghez, sőt... De tudta, hogy Kata nem komolyan csinálja, csak őt akarja kenyérre kenni, és az elefánt hagyta magát.

- Mennyire voltál ártatlan te nagyon ártatlan? - mosolygott Katára.

- Mint egy kisbárány - csillogott Kata szeme huncutul, majd, hogy bemutassa, mennyire igaz, amit mondott, még bégetett is egyet: - Beee!

Na, de erre már az elefánt nem tudott mit mondani, csak annyit, hogy kedves, bolond Katám, és felrakta a lányt a hátára. Elindultak az Eiffel-torony felé.

A torony lábánál Kata észrevette, hogy lépcsősor vezet felfelé. Ettől egy kicsit elszomorodott, mert jobb szeretett volna egyszerűen felmászni, de tudta, hogy ebbe már nem menne bele az elefánt, és így is remek mókának ígérkezett a toronymászás. Azért leszállt az elefánt hátáról, hogy egy kicsit előre tudjon rohanni. Mindig felszaladt egy kicsit és lekendezve kiabálta le az elefántnak, hogy mennyire gyönyörű itt, az elefánt pedig, mikor felért, alig tudta kifújni magát és kérlelte Katát, hogy pihenjenek meg kicsit ezen a szinten.

Már elég magasan voltak, mikor Kata azt vette észre, hogy rengeteg ember gyűlt össze a torony lábánál. Egész kis csődület. A távolban még szirénázó rendőrautókat is észrevett, amelyek a torony felé közeledtek.

- Mit akar itt ez a rengeteg ember meg a rendőrautók? - kérdezte Kata az elefánttól.
- Azt hiszem, én sejttem - lógatta az ormányát az elefánt. De mielőtt elmondhatta volna, mi is történt, hatalmas piros helikopter jelent meg a torony mellett a levegőben, és egy sisakos alak hangosbeszélőn keresztül fecskemódra csacsogott belőle valamit, de olyan hangerővel, hogy a helikopter zaját is elnyomta. Kata nem értett franciául és ezt most igazán sajnálta, de majdnem biztos volt benne, hogy az elefánt minden egyes szót megértetett, ezért őt kezdte faggatni:
- Mit mond?
- Azt - fordította az elefánt -, hogy tilos elefántot a toronyra hozni, és azonnal távozzunk innét.
- De hiszen ez igazságtalanság - mérgelődött Kata -, miért ne jöhetne fel bárki a toronyba.
- Az ő tornyuk, ők döntenek el, ki jöhet fel rá - búslakodott az elefánt. - Ne haragudj, hogy nem mondtam el neked, hogy el fognak minket innen zavarni!
- Te tudtad előre? - csodálkozott Kata.
- Igen - mondta szomorúan az elefánt -, legutóbb is így jártam, de láttam, hogy te nagyon szeretnél feljönni, és nem akartam, hogy egyedül vágj neki.
- Ez kedves tőled - cirógatta meg Kata az elefántot. - Tudod mit? Menjünk le, nem is érdekel a vacak tornyuk. Látunk mi még ennél különbet is.
- Látunk bizony! Rögtön el is viszlek! - biztatta Katát az elefánt.
- Le is másztak a toronyból. A rendőrök nagyon összeszidták őket, de az elefánt bocsánatot kért tőlük Kata nevében is, és aztán már kedvesebbek voltak. Valahogy mégis mindkettőjüknek elment a kedve Franciaországtól, és ahogy, tehették fel is szálltak az első hajóra és elhajóztak egy igen egzotikus földrész felé, amely olyan távol van Európától, hogy távolabb már nem is lehetne. Sokáig utaztak tehát a tengeren. Kata gyönyörködött a sirályokban és a vízből felugráló játékos delfinekben. Egyik nap még egy bálnát is láttak. Néha megálltak egy-egy kisebb szigeten, ahol mindig kedves emberekkel találkoztak és sok déli gyümölcsöt vettek maguknak, de egyszer ennek az utazásnak is vége lett. A hajó befutott egy nagy kikötőbe és kirakta őket a parton.
- Errefelé nem sok nagyváros van - magyarázta Katának az elefánt. - Ez az egyik. Úgy hívják, hogy Sydney. Van itt egy hatalmas operaház is. Ha akarsz, este elmegyünk és meghallgatunk valami szép muzsikát.
- Kata akarta.

9. A háromfejű kengurusárkány

Sydney-ben csak pár napot töltöttek. Jártak az operaházban és megnézték az összes nevezetességet, de az elefánt azt bizonygatta Katának, hogy ha igazi kalandra vágyik, akkor a kontinens belseje felé kell elindulniuk.

- Miért? Mi van ott? - tudakolta Kata.

- Semmi - mondta sokat sejtetően az elefánt.

- Dehát a semmiért csak nem megyünk oda!?

- Épp ez az, hogy a semmiért megyünk oda. Amit már felfedeztek, feltérképeztek, lerajzoltak, leírtak, feltártak és dokumentáltak, arról néhány óra alatt a könyvtárban is ezeregy dolgot megtudhatsz, de egy olyan helyről, ahol még nem járt senki, csak akkor gyűjthetsz tapasztalatot, ha személyesen mész el oda. Ez a felfedezés izgalma.

Kata magában ismét igazat adott az elefántnak, és szívből örült, hogy egy ilyen kedves és bölcs elefánttal hozta össze a sors.

Egy szerdai napon, kora hajnalban indultak felfedezőútra. Az elefánt egy nagy batyut megpakolt különféle élelmiszerekkel, Kata pedig apró csecsebecsét vásárolt, hogy ha netalán bennszülöttekkel találkoznának, tudjon nekik valamit ajándékozni. Valahol úgy hallotta, hogy szeretik az ilyesmiket.

Aznap sokat gyalogoltak. Sydney-ből kiérve szinte minden átmenet nélkül a vadonban találták magukat. Az elején még jó volt, mert fák között mentek, de pont mikor a Nap legnagyobb hévvel sütött, füves pusztaságra értek. Majd meghaltak a hőségtől. Pillanatok alatt el is fáradtak.

- Pihenjünk valahol! - dühnyögött Kata.

- Rendben - bólintott rá az elefánt, aki már amúgy is javasolni akart valami ilyesmit -, ott a közelben van egy akácia fa, az alatt megebédelünk.

Így is tettek. Leterítették a piros-fehér kockás terítőjüket a fűre és ínycsiklandozó finomságokat bányásztak elő az elefánt tarisznyájából. Kata néhány perc alatt olyan szendvicseket készített maguknak, hogy azt még Vilmos herceg is megirigyelhette volna a Buckingham palotából, de még egy szendvicset sem tudtak megenni, amikor különös lény sompolygott oda hozzájuk. Akkora volt, mint egy nagy kutya vagy még nagyobb, hosszú farka volt, és hatalmas tappancsai. A hátsó lábain ugrált, az elsőket pedig csak lógatta maga előtt.

- De aranyos! - lelkendezett Kata, amikor meglátta. - Ez egy kenguru, ugye? Vannak nálunk ilyenek az állatkertben, csak azok kisebbek.

- Igen - helyeselt az elefánt -, ez egy kenguru. Ártalmatlan kis lény, de ha megsérted, nagyot tud ám rúgni, és az ősi időkben veszélyes ragadozók is voltak az ősei között.

- Ragadozók? - hűledezett Kata.

- Azok bizony! A kenguruk családja hajdan jóval népesebb volt, mint manapság, bár most is igen sokféle él belőlük. Tudtad, hogy léteznek fán élő kenguruk is?

- Ugyan - nevetett Kata -, most már látom, hogy csak ugratsz!

- Nem én! - ellenkezett a lila elefánt. - A szürke fakúszó kenguru például csaknem az egész életét az ágak között tölti. De Új-Guineától Ausztráliáig rengeteg más fajuk is elterjedt.

- Persze - gúnyolódott Kata -, és van repülő kenguru is?

Az elefánt elgondolkodott, aztán megrázta a fejét:

- Nem, úgy tudom, hogy repülő kenguru nincs.

- De ez itt van! - mutatott Kata újdonsült barátjukra, aki közben még közelebb merészkedett hozzájuk. - Biztosan éhes! - tette még hozzá, és rögtön le is tört egy darab kenyeret, hogy megkínálja vele a kengurut. Nyújtotta is felé, de az nem merte elvenni.

- Kata, a kenguruk nem esznek kenyeret! - oktatta Katát az elefánt.

- Lehet - vonta meg a vállát Kata -, hogy csak azért, mert még nem kóstolták. Dobok neki egy kicsit, mert nem mer idejönni érte.

El is hajított egy darab kenyeret a kenguru felé, de még el sem dobta, a kenguru már árkon, bokron túl volt.

- Mért szaladt el? - érdeklődött Kata.

- Megijesztetted - mondta az elefánt.

- De én egyáltalán nem is akartam...

- Tudom.

- Akkor nem is haragszol? - nézett Kata ártatlanul az elefántra.

- Én? Rád? Ugyan, dehogy haragszom! - nyugtatta meg az elefánt. Nem is igen gondoltak többet a kengurura. Megebédeltek és mentek tovább. Kata még egy dalt is énekelt az úton:

*Din don, dindoru,
A legszebb a kenguru.
Fán is él, és földön is,
Még Új-Guineában is.*

Elég bugyuta dalocska volt, de jó kedvvel énekelte, és az elefántot sem zavarta. Hanem egyszerűen csak arra lett Kata figyelmes, hogy a saját hangját sem hallja.

- Tong - hallatszott a távolból, majd egyre közelebből:

- Tong tong.

Először azt hitték, hogy földrengés, mert teljesen beleremegett alattuk a talaj, de hamarosan meg is látták a hatalmas monstrumot irdatlan ugrásokkal közeledni.

Egy hatalmas kenguru ugrált feléjük, akkora volt, hogy még az elefánt is eltörpült mellette, és a vállából három fej nőtt ki. Kata és az elefánt teljesen megdöbbenek a látványától. Mozdulni sem mertek, és a szörny egyenesen feléjük tartott. Pár ugrással előttük is termett, felkapta mindkettőjüket, betette őket az erszényébe és ugrált tovább.

- Most hová visz minket? - kérdezte a kenguru erszényében Kata az elefántot.

- Nem tudom - mondta az -, még sohasem láttam ilyen lényt, és nem is hallottam semmi efféléről, de reménykedjünk benne, hogy jó szándékú.

- Kétlem - remegett Kata -, láttad azokat az óriási hegyes fogakat a szájában?

- Láttam - bólintott az elefánt -, de az elefántok sem öklelésre használják az agyaruakat, meg lehet, hogy ennek a teremtménynek a fogai is ártalmatlan díszek csupán.

- Tényleg így gondolsz? - kérdezte bizakodva Kata.

Az elefánt egyáltalán nem így gondolta, de inkább nem osztotta meg Katával az aggályait. Nem akarta, hogy a lány még jobban megijedjen.

10. Fogságban

Az óriáskenguru még hosszú órákig ugrált velük, hogy hol járhatnak most és mennyi utat tettek meg idáig, arról fogalmuk sem volt, de már teljesen elszédültek a fel-alá ugrálástól, és egészen megsüketültek a földrengésszerű robajtól, ami az ugrásokat követte.

Mindketten fellélegeztek, amikor végre megállt a kengurusárkány és kiszedte őket az erszényéből. Kata odakint először nem látott semmit, annyira sötét volt, majd, ahogy hozzászokott a szeme a sötétséghez, a körvonalakból ki tudta venni, hogy egy barlangban vannak. A kengurusárkány hamarosan fáklyát is gyújtott. Így máris otthonosabb lett a barlang, de Kata mégis majd elvesztette az eszméletét az ijedségtől, mert észrevette, hogy tulajdonképpen egy, a barlang falából kinyúló sziklapárkányon vannak, lenn pedig millió és millió kenguru ül feszülten figyelve egyetlen pontra, a kengurusárkány felemelt mutatójára.

- Most mit csinál? - kérdezte remegve Kata.

- Attól tartok - gondolkodott el a lila elefánt -, hogy beszédet fog tartani.

- Beszédet? Kinek?

- A kenguruknak.

- De a kenguruk nem is tudnak beszélni, és nem is értik, amit mondanak nekik!

- Úgy látszik - vakarta a feje búbját az elefánt -, hogy ezek értik

Valóban úgy tűnt, hogy a kenguruk értik a beszédet, mert mikor a kengurusárkány elkezdett szónokolni, mindannyian egyetértően bólogtattak. Sajnos sem Kata, sem az elefánt nem értette, hogy mit is mond, pedig mindketten igencsak szerették volna tudni, miért is vannak itt, és nagyon szerettek volna már elmenni innen.

Amikor a kengurusárkány elhallgatott, egy kenguru lépett ki a többi közül és makogott valamit. Erre aztán hatalmas hangzavar kerekedett, minden jelenlévő kenguru egymás makogásába vágva sivákolt, karattyolt, ordított. Kata látni vélte, hogy egyesek felé és az elefánt felé rázzák az öklüket. Nem tudta ugyan, mit ártott ezeknek a lényeknek, de azt érezte, hogy ennek nem lesz jó vége.

A kengurusárkány az egyik lábával hatalmasat dobbantott, akkorát, hogy az egész barlang beleremegett. A kenguruk erre egy pillanat alatt elhallgattak. A kengurusárkány most Katáék felé fordult és tiszta, nyugodt hangon szólt hozzájuk:

- Ti külszági betolakodók eljöttetek a földünkre, hogy ártsatok nekünk, de mi ezt nem fogjuk ölbe tett kézzel tűrni. Ezentúl minden betolakodóval példásan bánunk el. Nektek is kiszabtuk a büntetéseket.

- De mi nem is csináltunk semmit és nem is akartunk ártani nektek! - kiabált közbe Kata.

- Kár tagadnod - nézett rá szigorúan a kengurusárkány -, pontosan tudom, hogy egyik testvérünket kővel akartad megdobni!

- Az nem is kő volt, hanem kenyér! - védekezett Kata. Erre a mondatára ismét felhördült a kengurukból összeverődött tömeg, csak a kengurusárkány újabb dobbantása csillapította le őket, hogy ne kezdjenek újból lármázni.

- Szóval - szegezte a kérdést Katának a kengurusárkány -, beismered a dobás tényét?

- Igen, miért ne ismerném be, de én nem akartam bántani, csak enni adni neki!

- Kenyeret akartál vele etetni? - hördült fel ezúttal a kengurusárkány. - De hiszen mindenki tudja, hogy a kenguruk nem esznek kenyeret! Nyilván meg akartad mérgezni őt!

- De... - vágott közbe az elefánt, de a kengurusárkány leintette és folytatta a mondanivalóját:

- Ez esetben súlyosbítom a büntetéseket.

Pár perces feszült csend következett. Mindenki megfeszülten figyelt, leginkább Kata és a lila elefánt.

- Nem eszlek meg benneteket, hanem játszanotok kell a fiammal - mondta ki végül a sárkány a végső ítéletet.

- Ez a súlyosbítás? - rémült meg Kata. - Miféle szörnyeteg lehet az, akinek odaad minket?

- Nem tudom - válaszolta az elefánt -, de legalább életben hagynak minket, és amíg élet van, remény is van.

- Ez igaz - bújt oda Kata az elefánthoz.

A kenguruk az ítélethozatal végén lassan szétszéledtek. Nem maradt senki a barlangban, csak Kata, az elefánt és a kengurusárkány. A kengurusárkány az előtt a sziklapárkány előtt állt, amelyiken Katáék raboskodtak, de olyan magas volt, hogy így pont a szemébe tudtak nézni. Mindhárom fején nagy és okos szemei voltak és határozottan szeretetre méltóak. Egyáltalán nem látszott gonosznak és ez Katát reménységgel töltötte el. Amikor azonban megérkezett a kis sárkány, Kata is sírva fakadt. A legrosszindulatúbb, legundorítóbb, legvisszataszítóbb lény volt, amit Kata valaha is látott. Nem ugrálva jött be a barlangba, hanem berepült a barlang száján és rögtön megbújt anyja erszényében. Az óriás kengurusárkány felszisszent a fájdalomtól, ahogy fiának éles körmei, szárnyának csipkéi a húsába vájtak, de ez a kis sárkányt egyáltalán nem érdekelt. Még inkább fészkelődött, hogy kényelmesebben pihenhessen az erszényben.

- Milyen szívtelen teremtés! - szisszent fel Kata. - Nézd, még az anyja is szenved tőle!

- Valóban szörnyű! - ismerte el az elefánt.

Az óriás kengurusárkány fiával az erszényében elvonult egy sarokba, és vérző sebeit kezdte nyalogatni. Néha Katáékra pillantott és Kata határozott részvétet vélt kiolvasni tekintetéből.

A kis sárkány elaludt anyja erszényében. Álmában forgolódott, ide-oda vetette magát, sőt, még tüzet is okádott, újabb és újabb sebeket ejtve ezzel anyja testén, majd felébredt és rögtön követelőzni kezdett:

- Játszani akarok, azonnal adj új játékot nekem!

- Tessék, az új játékaid! - mutatott az óriás kengurusárkány Katáék sziklapárkányára.

A kis sárkány a párkány alá ugrált, majd fellebbent a levegőbe, fejét forgatta, szemét meresztgette, úgy vizsgálta Katáékat.

- Elég unalmasak! - vágta ki néhány perc méricskélés után. - Nem tudtál jobbat keríteni?

- Ezek vannak, érd be velük, fiam! - kérte szelíd hangon az óriás sárkány.

- Régebben mindig lovagokat hoztál, vagy királylányokat, vagy elfeledett korok rút szörnyetegeit, most meg egy elefánt és egy lány?

- Tudod jól, hogy már nincsenek sem lovagok, sem királylányok, a szörnyek is megritkultak. Érd be ezekkel! - csitította a kis sárkányt az anyja.

- Nem, és nem, és nem! Ezek nem kellenek! - rikácsolt a sárkányfi, miközben három nyakát háromfelé csavargatta, tekergette és mindhárom száján keresztül tüzet okádott.

- Attól félek, hogy ennek nem lesz jó vége! - súgta Kata a lila elefántnak.

- Ugyan, ne félj egy percet sem! Én majd szórakoztatom, te pedig süss neki banánturmix tortát! - biztatta Katát az elefánt.

- Még sohasem hallottam ilyen tortáról!

- Nem-e? Pedig a banánturmix torta különleges torta. Az a különlegessége, hogy akit meg-etetsz vele, az rögtön megszeret téged. Csak nagyon kevesen ismerik a receptjét.

- Akkor hogyan fogom elkészíteni? - tárta szét tanácstalanul a karjait Kata.

- Nézd, milyen sok baja van szegény kengurusárkánynak a fiával! Ha elmagyarázod neki, hogy ettől a tortától majd megszeliődül a fiacskája, akkor biztosan megszerzi neked a receptet is, a hozzávalókat is - magyarázta az elefánt, majd rögtön elő is vette a szájharmónikáját, hogy valami vidám dalt játsszon rajta a kis sárkánynak. Kata egyből fel is ismerte a dallamot, és énekelni kezdte hozzá a szövegét:

*Lim-lom, pakolom
kicsi ládikóba,
Itt-ott kipotyog
néhány kenyérmorzsa.*

- Ennek semmi értelme! - állította le őket a sárkányfióka. - Inkább csatákról és harcokról énekeljétek, meg hősookról és szörnyekről!

- Ha ez minden vágyad! - vonta meg a vállát az elefánt, és belekezdett egy szép régi balladába. Kata ennek is ismerte a szövegét és szerette is ezt a dalt. Rögtön énekelni is kezdte, de miközben énekelte, annyira eltelt a szíve szomorúsággal, hogy egészen kicsordult és átfolyt az elefánt szívébe is, onnan pedig a kis sárkány szívébe, és hamarosan mindhárman zokogtak, mint a záporosó. A kis sárkány leszállt Katáékhoz a sziklapárkányra, összekuporodott és egészen kisírta a szeméit. Az anyasárkány el sem tudta képzelni, mi ütött a fiába. Rögtön ott termett és kérdőre vonta Katáékat:

- Mit tettetek? Mit csináltatok a fiammal?

- Mi ugyan semmit! - védekezett Kata. - Csak elszomorodott. De én tudok egy ellenszert a nagy bánatra.

- Mi lenne az? - érdeklődött a kengurusárkány.

- Banánturmix tortát kell neki sütni - válaszolta Kata.

- Banánturmix tortát? Még sohasem hallottam ilyesmiről. Talán szegény fiamat is meg akarod mérgezni, mint azt a szegény kengurut, te gonosz lány?!

- Én nem vagyok gonosz - állt ki magáért Kata -, még soha életemben nem ártottam senkinek. Annak a kengurunak is csak enni akartam adni, és igenis nem tudtam, hogy a kenguruk nem esznek kenyeret. De ha nem bízol bennem, süssük meg együtt a tortát, hogy lásd, mit teszek bele! Sőt, hozd el te a receptjét, akkor nem mondhatod, hogy olyasmi van benne, amit kis sárkányok nem ehetnek!

Ez az okfejtés tetszett az anyasárcánynak, és anyai szíve nem bírta már látni, hogy milyen szomorú a fia, ezért hatalmas ugrásokkal menten el is indult megszerezni a receptet és a hozzávalókat. Nem telt bele egy fertályóra és már vissza is tért egy jókora bevásárlószatyóval az egyik kezében, a másikban pedig egy papírfecnit lóbálva.

- Megvan minden - kiabálta már messziről -, Hotluf Tilingától, a környék legnagyobb varázslójától szereztem meg a receptet, és ő is azt mondta, hogy ha valami, akkor ez biztosan elmulasztja a fiam rosszkedvét.

- Na látod! - mosolygott rá Kata. - Akkor most vegyél le innen a párkányról, és lássunk is rögtön neki.

- Rendben - mondta a kengurusárcány, és le is vette Katát a sziklapárcányról, aztán előhozta a legnagyobb tepsijét, ami csak volt odahaza. Kata azt hitte, egy kisebb úszómedencét lát, de az anyasárcány elmagyarázta neki, hogy a fiának nagyon jó étvágya van. Egy-egy ökör meg sem kottyán neki vacsorára és ezért mindenképp sokat kell neki készíteni, süteményből is.

Kata elkérte a papírfecnit, amit a kengurusárcány a varázslótól hozott. Ez állt rajta:

Banánturmix torta

Hozzávalók két sárcány, egy elefánt és egy kislány számára:

13 tonna banán, 250 liter tej, 10 tonna cukor, 5-600 db tojás...

Kata nem olvasta tovább.

- De hiszen ez rengeteg - nyöszörgött. - Én még soha nem sütöttem ekkora adagot!

- Nem baj - nevetett az anyasárcány -, erre is gondoltam és leírtam a varázslóval a receptet emberi adagolás szerint is, hogy megértsd. A fiam tortáját pedig segíték elkészíteni.

Ezzel odaadott Katának egy másik cetlit, amin egy normális méretű torta receptje állt girgegurba, kacskaringós betűkkel írva. Ez már jobban tetszett Katának. Gyorsan végig is olvasta:

Banánturmix torta

Hozzávalók (10 szelethez):

12 dkg margarin, 24 dkg cukor, 5 tojás, 1 dl tej, 30 dkg banán, 40 dkg finomliszt, 1 csomag sütőpor, egy csipetnyi só, vaj, liszt

Elkészítése:

A margarint a fele cukorral habosra keverjük, majd a tojások sárgáját egyenként beledolgozzuk. A tejet beleöntjük és a turmixolt banánnal elkeverjük. A maradék cukorral kemény habbá vert tojásfehérjét lazán beleforgatjuk. A lisztet a sütőporral, meg a sóval elkeverjük, és könnyedén a banános masszába forgatjuk. Egy tortaformát kivajazunk, belisztezzük, megtöltünk tészával, végül sütőben kis lánggal addig sütjük, amíg kész nem lesz.

- Ez valóban finom lehet! - nyelt egyet Kata, mikor végzett a recept elolvasásával.

- Ha sietünk, mindjárt megtudod, mennyire! - sürgette az anyasárcány.

Gyorsan neki is láttak. Kavartak, kutyultak, csürtek, csavartak, és pillanatokon belül megtelt az úszómedence méretű tepsi édes, ragadós kulimással. Kata már így nyersen jól tudott volna lakni vele, annyira ízlett neki a nyers tészta, de félt, hogy elrontja a gyomrát.

- Most pedig ússzunk benne egyet! - utasította Katát a kengurusárcány.

- Ússzunk? - csodálkozott Kata.

- Igen - válaszolta nyugodtan a sárkány -, a varázsló mondta, hogy a banánturmix torta csak akkor fejt ki különlegesen varázslatos hatását, ha azok, akik majd esznek belőle, még nyers állapotában úsznak benne.

- A banánturmix tortában lehet úszni? - ámuldozott Kata.

- Hogyne - magyarázta a sárkány -, de ha nincs otthon ekkora tepsid, akkor meg ne próbáld, akkor elég, ha csak mindannyian szerető szívvel ültök le enni belőle, és akkor ugyanúgy működik a varázslat.

- Értem - bólintott Kata -, akkor hívjuk ide a fiad és a lila elefántot is.

Oda is hívták őket. A kis sárkány felajánlotta az elefántnak, hogy leviszi a hátán, csak arra kérte, hogy cserébe ígérje meg, hogy soha többé nem fogja játszani azt a szomorú balladát, ami őt ennyire megríkatta. Az elefánt meg is ígérte, úgyhogy ebben megállapodtak.

Amikor már mindannyian a hatalmas tepsinél voltak, az anyasárkány kimondta a vezényszót:

- Fürdés!

Erre úgy, ahogy voltak, belevetették magukat az édes, ragadós kulimászbba és úszkáltak benne kedvükre.

Először az anyasárkány unta meg a lubickolást és kimászott a tepsiből. Megrázta magát, barna szőréről lecsurgott a nyers piskóta, és ekkor olyasmi történt, amire egyikük sem számított.

Az anyasárkány sebei, amiket a fia mart a testére, egy szempillantás alatt begyógyultak, és olyan délcegen húzta ki magát, hogy úgy tűnt, mintha több száz évet fiatalodott volna.

- Ez kész csoda! - ámuldozott Kata, majd ő is kimászott és megtörölte magát, és lám, a nyers tészta alatt gyönyörű, fehér ruha volt rajta, csak úgy ragyogott. A kis sárkány tátott szájjal bámulta és kérdőre is vonta az édesanyját:

- Anya, te azt mondtad nekem, hogy már nincsenek is királylányok, erre nézd meg, itt a legszebb, akit valaha láttam!

Kata elpirult a bók hallatán és lányos zavarában ő segített a kis sárkánynak kimászni a kulimászból, holott ez inkább fordítva illett volna. A sárkányfióka is megrázta magát és hirtelen egészen szelíddé változott az ábrázata. Olyan lett, mint egy kezes bárány. Rögtön oda is röppent az anyjához és megölelte őt.

Az elefánt jött ki a tortából utoljára. Három kíváncsi szempár figyelte, hogy mi fog történni vele, ahogy lemossa magáról a tésztát, de...

... de egyikük sem vett észre semmi változást. Az elefánt ugyanolyan maradt, mint volt.

- Mi történt? - kérdezte Kata és a két sárkány egyszerre. - Te hogyhogy nem változtál meg?

- Nem tudom - válaszolta az elefánt -, de azt hiszem, az igazi nagy változások a szemnek mindig láthatatlanok és csak az veszi észre őket, aki nem a szemével néz.

Az elefánt szavaiból valahogy erő sugárzott, és mindannyian sokat gondolkoztak az utolsó mondatán, miközben - immár közös erővel - megsütötték a tortát. Aznap este nagy tortalakomát csaptak, de néhány szelet után mindannyian teljesen jóllaktak, még az óriássárkány és a kis sárkány is, ezért meg kellett hívniuk minden ismerősüket és ellenségüket, hogy segítsenek elfogyasztani az úszómedencényi tortát. Hamarosan az egész barlang megtelt emberekkel, kengurukkal, boszorkányokkal és varázslókkal, és különfélebbnél különfélebb lényekkel. Még

egy háromorrú manó is volt köztük, aki először mindenkivel gúnyolódott, de mikor megkóstolta a banánturmix tortát, egészen udvariassá és jószívűvé vált.

Már minden meghívott jóllakott és teljesen új emberré formálódott, de a tortából még mindig rengeteg volt, ezért másnap meghívták Sydney teljes lakosságát is, és mindenkinek jutott még egy szelet. Mesélik is az arra járók, hogy Sydney lakosságánál szeretőbb szívű emberekkel azóta sem találkoztak.

A több naposra nyúlt dínom-dánom után lassan elszéledtek a meghívottak, és a sárkánybarlang újra kiürült. Mindössze Kata maradt ott, a lila elefánt és a két sárkány, no meg a hatalmas, elmosatlan tepsi.

- Sebaj - nevetett Kata, mikor meglátta az anyasárkány kétségbeesett ábrázatát, amivel a mosatlan tepsit méregette -, együtt pillanatok alatt végzünk vele!

Neki is láttak azonnal és hamarosan valóban ragyogott a tisztaságtól.

- Akkor most mi lesz? - szontyolodott el a kis sárkány, miután végeztek. - Már nem vagyok olyan gonosz, hogy erőszakkal itt tartsalak benneteket, de azt sem szeretném, ha elmennétek.

- Én is nagyon megszerettelek téged - simogatta meg a sárkányfiókat Kata -, de mennünk kell. Még sok helyre el kell jutnunk, és mielőbb szeretnék haza is menni, mert hiányoznak az otthoniak.

- Ha majd hazamész, néha meglátogathatlak? - szipogta a sárkányfióka.

- Hogyne - helyeselt Kata -, és a lila elefántot is. Tudod, mi mindketten ugyanott lakunk.

- Ez remek! - lelkesedett fel a kis sárkány. - De addig is nagyon fogsz hiányozni. Tudod, nekem még sohasem volt olyan játszótársam, aki szeretett.

- Mi lenne - gondolkodott hangosan Kata -, ha velünk jönnél?

- Tényleg veletek mehetnék? - örvendezett a kis sárkány, majd rögtön az anyjára pillantott.

- Ugye mehetek? - kérdezte.

- Na jó, nem bánom, elég nagy vagy már! - egyezett bele az anyasárkány. - De csak akkor, ha a későbbiekben néha elhozod hozzánk Kataékat csontörömitni!

- Persze! - egyezett bele a sárkányfióka, majd megkérdezte Kataékat is:

- Ugye szívesen átjössztek néha játszani anyával?

- Hogyne - helyeselt Kata és az elefánt. Kata még azt is hozzátette, hogy a csontörömi a kedvenc játéka. Ezután elbúcsúzkodtak, Kata és az elefánt felültek a kis sárkány hátára, és már repültek is hetedhét országon keresztül.

11. Az elefánt verse

Sokáig a tenger felett repültek, majd megálltak néhány korallszigeten, atollon vagy vulkáni kúpon pihenni, uzsonnázni, ezért vagy azért.

Egyik nap azonban Kata azt vette észre, hogy elfogyott az óceán alóluk és vadregényes tájak felett repülnek.

- Hol vagyunk most? - kérdezte.

- Indiában - felelte a kis sárkány -, kisebb koromban gyakran eljöttünk ide édesanyámmal, bár őt igen megviselte az út, mert nem tud repülni, de az itteni emberek mindig nagy tisztelettel fogadtak minket.

- Nekem pedig sok rokonom él itt - mondta a lila elefánt. - Ők is nagy tiszteletnek örvendenek ebben az országban.

- Akkor maradhatnánk itt pár napot, nem? - kérdezte Kata. - Meglátogathatnátok az ismerőseiteket és én is megismerhetném az itteni embereket.

- Ez jó ötlet! - mondta az elefánt. A sárkányfióka is egyetértett és le is szállt a földre egy kis falu mellett.

Alig értek földet, máris gyerekek, öregek és asszonyok rohantak hozzájuk. Mindannyiukból csak úgy áradt a szó. Akkora zajt csaptak, hogy az ember a saját szavát sem hallotta.

- Te érted, mit mondanak? - kérdezte Kata az elefántot.

- Nem - lógatta az ormányát az elefánt -, India hatalmas ország, ahol rengeteg nyelvet beszélnek. Néhányat én is megértek közülük, de ezt nem ismerem.

- Én viszont igen - húzta ki magát a kis sárkány -, azt mondják, hogy biztosan az istenek küldtek minket, mert a sárkányok és a lila elefántok köztudottan nagy szerencsét hoznak, márpedig nekik most el is kell, mert a falu férfijai mind megbetegedtek valamilyen halálos kórságban.

- Ez szörnyű - borzadt el az elefánt -, de mi miben tudnánk segíteni?

- Talán előbb nézzük meg, mi is valójában a probléma! - javasolta a sárkányfióka.

Az emberek a faluba vezették a jövevényeket. Igencsak szegény kis falu volt ez, a házak annyira aprócskák és düledezők voltak benne, hogy a sárkánynak és az elefántnak is vigyáznia kellett, nehogy véletlenül nekidüljön egynek és lerombolja. A házakból pedig összeaszott, fáradt, csontsovány emberek vánszorogtak elő. Valóban nagyon betegnek látszottak, de senki sem tudta, hogy mi a bajuk. Az is furcsa volt, hogy csak a férfiak betegedtek meg.

Az elefánt és a sárkány reményt vesztetten néztek egymásra. Nem mondták ki, de mindketten tudták, hogy itt ők aligha tudnak segíteni. Csak Kata nem volt szomorú. Együtt játszott, táncolt és énekelt a falu gyermekeivel, és ez így ment másnap és harmadnap is. Az elefántot és a kis sárkányt azonban annyira emésztette a szomorúság, hogy enni sem akartak és egészen elsoványodtak, és bizony egy hét után már teljesen úgy néztek ki, mint a falu legtöbb férfiája, ugyanolyan beteges, beesett, színtelen volt az ábrázatuk. Kata egészen elborzadt, mikor meglátta őket:

- Szégyelljétek magatokat! - förmedt rájuk.

- Mi? - kérdezte az elefánt és a sárkány.

- Igen, ti!

- De hát miért?

- Azért mert ennyire elhanyagoljátok és elhagyjátok magatokat.

- De nézz körül! - panaszkolta az elefánt. - A faluban minden férfi beteg és mi nem tudunk rajtuk segíteni.

- Azzal nem segítettek, hogy itt búslakodtok - mondta Kata -, csak ti magatokat is még jobban megbetegítetek. Mondjátok csak, beszéltek már az itteni férfiakkal arról, hogy mi a bajuk?

- Nem - védekezett az elefánt -, de én nem is értem a nyelvüket.

- Velem pedig - mentegette magát a sárkány - nem is állnának szóba, mert sárkány vagyok.

- Ugyan - legyintett Kata -, gyerekes beszéd! Én beszéltem a férfiakkal.

- Te? - csodálkozott az elefánt. - Hiszen nem is beszéled a nyelvüket!

- Nem is kellett - mondta büszkén Kata -, nagyon jól megértettük egymást kézjelekkel és rajzokkal. Az egyikük azért aggódik, mert nagy a szárazság és el fog pusztulni a termése. A másik arról panaszkodott, hogy nincs vagyona és nem fogja tudni miből eltartani a gyermekeit. A harmadik azon bánkódik, hogy hiába tartja az állatait, nem veszi majd őket senki meg a piacon.

- Nem igazán értem, mire akarsz kilyukadni! - vakargatta a füle tövét a kis sárkány.

- Tényleg nem érted? - vont össze a szemöldökét Kata. - A falu férfijainak pont az a baja, mint neked és a lila elefántnak. Csak a gondjaikkal törődnek, ahelyett, hogy néha játszanának, kikapcsolódnának kicsit, és utána újult erővel kezdenének a munkához.

- Játsszani? - hüledezett az elefánt. - Amikor annyi baja és gondja van az embernek, te csak a játékra gondolsz?

- Igen - felelte Kata -, és jobb lenne, ha ti is megpróbálnátok egy kicsit csak arra gondolni.

A kis sárkány - talán azért, mert ő még majdnem gyerek volt - hamarabb megértette, miről van szó, mint az elefánt. Össze is szedte magát, amennyire csak tudta, és mindhárom fejét kidugta a kunyhó ajtónyílásán. Az első, amit észrevett, egy apró sárga virágocska volt, ami nem messze nyílt tőle. Ettől menten jobb kedvre derült, és ez elég is volt neki ahhoz, hogy egészen kimerészkedjen a kunyhóból. Kata máris ott termett mellette, megragadta a karjait és szélsébesen vonszolta maga után. A folyó partjára vitte a sárkányt, ahol a gyerekek játszottak. A kicsik rögtön körülvették, táncoltak, énekeltek körülötte, és nagy nehezen rá tudták venni a még mindig bágyadt sárkányt, hogy menjen be velük a vízbe lubickolni.

A friss víztől a kis sárkány egészen erőre kapott és a játékban meg is éhezett. Rendesen megébédelt hát, és ebéd közben már arra készült, hogy elvigye újdonsült barátait egy kis délutáni sétarepülésre.

Az elefánt azonban továbbra is búskomor maradt. Kata egész álló nap próbálta a levegőre cibálni és felderíteni valamivel, de sehogy sem sikerült neki.

- Jó - mondta végül Kata -, akkor én is itt maradok a kunyhóban, és búsulok veled.

- De - hebegte az elefánt -, akkor te is megbetegszel!

- Igen - bólintott Kata -, de sokkal könnyebb betegnek lenni, mint látni, hogy egy barátom beteg. Inkább vagyok beteg én magam, minthogy téged betegnek lássalak.

- Ugyan - mosolyodott el halványan az elefánt -, én attól nem gyógyulok meg, ha te is megbetegszel!

- És a falusi férfiak meggyógyulnak, ha te megbetegszel? - kérdezett vissza Kata.

- Bizony, nem! - rázta a fejét az elefánt. - Ebben igazad van!

- Akkor hajlandó vagy végre kimozdulni ebből a viskóból, és játszani velem?

- Tényleg úgy gondolod, hogy akkor jobb lesz?

- Úgy hát! - nevetett Kata.

Így alakult, hogy aznap estére a falusi gyerekeknek már két új játszótársuk volt, a sárkány és az elefánt.

- Igen ám! - szólalt meg másnap reggel az elefánt, mikor felkelt az ágyából. - De a falusiak még mindig betegek és valahogy mégiscsak segíteni kellene nekik.

- Azt hiszem, ti tudnátok is nekik segíteni! - ugrott ki az ágyából Kata is.

- Mi? Hogyan?

- A legtöbb baj a faluban a szárazság miatt van. Emiatt kell a férfiaknak annyit aggódniuk. Nem tudják itatni az állatokat és öntözni a földeket. De ti erősek vagytok - érvelt Kata. - Nektek nem lenne gond egy pár fát idehozni és csatornát építeni, ami a folyó vizét elviszi az itatókba és a földekre.

- Ez nem fog sikerülni - búslakodott az elefánt -, ketten a sárkánnyal nem tudjuk megépíteni az egész csatornát!

- Hohó! Nem úgy van az - csitította Kata -, mindannyian segítünk! Csak valahogy össze kellene hívni az embereket, hogy mindenki eljöjjön dolgozni, gyerekek, asszonyok és férfiak egyaránt.

- Édesanyám mindig toborzóverset mond a futáraival, ha össze akarja hívni a kenguru-tanácsot - mondta a sárkányfióka.

- Ez jó ötlet! - lelkesedett Kata. - De nekünk nincs toborzóversünk.

- Írjunk egyet! - javasolta a kis sárkány.

- Én nem tudok verset írni - bágyadt el Kata.

- Én sem - szontyolodott el a kis sárkány.

Az elefánt lázasan gondolkodott, aztán hirtelen eszébe jutott valami:

- De hiszen a mi városunkban él egy költő, aki azt mondta nekem, hogy mindenki tud verset írni!

- Tényleg - csodálkozott Kata -, Gábor költő ezt mondta neked?

- Igen, ezt.

- De akkor mért nem ír mindenki verseket? - érdeklődött a kis sárkány.

- Talán azért - elmélkedett a lila elefánt -, mert a költők nem árulják el nekik, hogy ők is tudnak.

- De mért tennének ilyet? - kérdezte Kata.

- Azért - mondta az elefánt -, mert ha mindenki verseket írna, akkor ők már nem is lennének igazán költők. Az emberek akkor nem olvasnák a verseiket, mert mindenki inkább írná a verseket, mint olvasná.

- Lehet - csavargatta három nyakát a kis sárkány -, és te már próbáltál verset írni?

- Nem, még soha, de most megpróbálom. Az lesz a címe, hogy „Csatornázók”.

- Csatornázók? Mért pont csatornázók? - értetlenkedett a kis sárkány.

- Mert ez kifejezi a lényegét - válaszolta az elefánt, majd előkaparta tarisznyája mélyéről lerágott végű ceruzáját, és egy gyűrött papirost, és írni kezdte:

Csatornázók

Lila Elefánt toborzóverse csatornázáshoz,
és, kis módosítással, más munkákhoz

Idáig ment is volna a dolog, hanem az első pár sor megírása komoly fejtörést okozott. Az elefánt több féle változatot is lejegyzetelt. Az első így hangzott:

Gyertek, menjünk csatornázni, mert az jó

De ez túl idétlenül indult, ezért az elefánt le is húzgálta, de olyan vastagon, hogy senki ne tudja elolvasni. Másodjára így próbálkozott:

*De jó lenne, hogy ha lenne
csatorna a kiskertekbe...*

De itt nem csak kiskerteket kellett volna öntözni, hanem egészen nagy földeket, nem beszélve az állatok itatásáról, úgyhogy ennek meg a tartalmával volt baj.

- Harmadjára sikerül! - gondolta az elefánt, és új hévvel látott hozzá:

*Ne félj a holnaptól, az úgyis eljön,
Nem lesz se rosszabb, se jobb, mint a ma,
De készen kell lenned, hogy elfogadd,
Megvan minden napnak a maga baja!*

*Ha nincs víz, hozunk ide,
Ne száradjon el a zöld vetés.
Nem kell itt bú és bánat,
Csak dolgos emberi kéz.*

- Ez sem lett az igazi - vakarta a fülét az elefánt.

- Szerintem nagyon szép kis vers - biztatta Kata -, és meglátod, meg is lesz a hatása.

Kata neki is látott gyorsan megtanulni a verset, és a sárkányfióka is szorgalmasan véste agyába az utolsó szóig, aztán elindultak toborzó útra. Kata jobbra, az elefánt balra, a sárkány pedig felröppent a levegőbe, onnan kiáltozta az elefánt toborzóversét.

Az első néhány percben csak a gyerekek mentek oda a toborzókhöz, azt hitték, hogy Katáék valami új játékot eszeltek ki, de aztán az asszonyok is letették a munkájukat és kezdték noszogatni férjeiket is. No, nem is telt bele egy fertály óra, a falu minden lakója szerszámokkal felszerelve állt a falu főterén.

Még aznap hozzákezdtek a csatorna építéshez. A kis sárkány elrepült, hogy megnézzé, honnan lehet fát hozni a munkálatokhoz, aztán, mikor kiszemelte egy jó helyet, elmentek az elefánttal és hoztak annyit, amennyit kellett. A férfiak egy része is segített nekik, addig pedig az otthon

maradottak kijelölték a csatorna nyomvonalát és el is kezdték ásni azt. A gyerekek is segítettek, ahol tudtak, az asszonyok pedig gondoskodtak arról, hogy mindenkinek legyen mit enni és inni, mert bizony, a munkában mindenki nagyon megéhezett.

Végül hosszú hetekig nyúlt a csatorna megépítése, de senki sem bánta, mert a munka közben senki nem tudott a saját gondjaira gondolni, enni is jobb étvággal ettek, és mire a csatorna elkészült, minden férfi annyira megerősödött, hogy öröm volt rájuk nézni. Ujjongott is mindenki, hogy elmúlt a férfiak betegsége és mindenki meggyógyult. De különösen akkor volt nagy az öröm, mikor kinyitották az új csatorna zsilipét és ömleni kezdett a tiszta víz a szántóföldekre és az itatókba. Nem is volt azóta semmi baja a falu lakóinak. Még most is a legjobb sorsú falu a környéken. Könyörögtek is a falusiak Kataéknak, hogy maradjanak náluk és éljenek velük, de Kata szomorkodva csóválta a fejét:

- Nem lehet - mondta -, otthon várnak.

- Honvágyad van? - kérdezte a lila elefánt.

- Az bizony. Tudod, mindjárt pünkösöd lesz, és úgy szeretnék pünkösdkor otthon lenni.

- Meg lehet oldani - mondta büszkén a kis sárkány -, én olyan gyorsan tudok repülni, ha kell, hogy egy hét alatt pont körülrepülöm a világot.

- Tényleg haza tudnál vinni pünkösdre? - örvendezett Kata.

- Persze, hogy haza - mosolygott a sárkányfióka -, de ígérd meg, hogy utána még eljössz velem sárkányföldre. Mindig szerettem volna elmenni oda, de édesanyám megtiltotta.

- Ha megtiltotta, akkor hogy akarsz odamenni? - kérdezte az elefánt.

- Az már régen volt - magyarázta a kis sárkány -, de most elengedett Katával világjáró útra, és nem mondta, hogy sárkányföldre ne menjek.

- Akkor jó - egyezett bele Kata -, egy hétre hazamegyek, hogy otthon ünnepeljem meg a pünkösdet, de aztán elmegyek veled sárkányföldre, persze csak akkor, ha Lila Elefánt is beleegyezik.

- Rendben - mondta az elefánt -, de nem túl veszélyes ez a sárkányföld?

- Egyáltalán nem, majd meglátjátok! - bizonygatta a sárkányfióka.

- Úgy legyen! - vágta rá Kata és az elefánt. Aztán elbúcsúzkodtak a falu lakóitól, és a sárkány hátán felröppentek a levegőbe.

12. Kata levele

Idáig nem írtam róla, de amióta csak elment itthonról, Kata sok-sok levelet küldött nekem, és a mi városunk többi lakójának. Ezekből tudom, hogy mi történt vele az úton, no meg persze a későbbi elbeszéléseiből. Azonban az összes levele közül egyik sem döböntött meg annyira, mint az, amit ebben a fejezetben be szeretnék mutatni. Ebben a levelében ugyanis megírta, hogy hazajön. Ez már önmagában elég furcsa volt, mert későbbre vártam, és aggodalmaskodó természetem miatt rögtön azt gondoltam, valami baj érhet az úton, ezért kell hazajönnie. Mégis, örült a szívem, hogy újra látom, de ahogy tovább olvastam a levelet, az is kiderült belőle, hogy csak egy hétre jön haza és utána rögtön megy is tovább.

Nehéz volt elválni tőle és igazán fájt a szívem, ha arra gondoltam, hogy hazajön, felmelegíti a lelkem, aztán rögtön el is megy, felszakítva ismét azokat a már-már beforrtnak hitt sebeket, amelyeket az elmenetele okozott.

Persze ez minden bizonnyal az én ostobaságom, mert amúgy igazán kedves levelet írt, és minden sorából érződött, hogy szeretettel írta. Nem is ragozom tovább. Leírom ide a levelet szóról-szóra. Biztosan nem haragszik meg érte Kata.

Szia Gábor!

Ne haragudj, hogy mostanában nem írtam! Tudod, én nem vagyok nagy levélíró, és nem is volt mindig alkalmam írni, de azért sokat gondoltam ám rád, meg az otthoniakra. Olyannyira sokat, hogy el is határoztam, hogy hazamegyek pünkösdre.

A múltkori levelemben már írtam, hogy most egy indiai faluban vagyok. Itt szerencsére azóta jobbra fordult a helyzet, mert sikerült felépítenünk a csatornát. Most mindenki nagyon boldog, és marasztaltak engem is, hogy maradjak náluk és éljek velük. Ekkor tört rám igazán a honvágy. Eszembe jutott, hogy pont húsvét volt, amikor eljöttem otthonról, és most már mindjárt itt a pünkösöd. Emlékszel? A pünkösödöt mindig együtt ünnepeltük. Olyan más lenne egyedül...

Remélem, örülsz, hogy hazamegyek! Én már olyan szépen végiggondoltam mindent. Hidd el, nagyon jól fogjuk érezni magunkat!

Csak az a baj, hogy a kis sárkánynak - biztosan emlékszel rá, már írtam róla - megígértem, hogy cserébe, amiért hazavisz, elmegyek vele sárkányföldre, ezért most csak egy hétig tudok otthon maradni. De hamar megjáróm sárkányföldet is, pillanatok alatt eltelik az a kis idő, és aztán mindig-mindig otthon leszek veled és a többiekkel, és a lila elefánt is velünk fog lakni, meg a kis sárkány is megígérte, hogy gyakran meglátogat minket, lehet, hogy még az édesanyját is elhozza.

Most nem írok többet, mert már sötétedik és nem látom rendesen, hogy mit is írok, de hamarosan úgyis találkozunk és mindent elmondok részletesen szóban. Addig is legyél jó!

Szia!

Kata

13. Itthon

Pünkösöd előtt pár nappal nagy riadalom támadt a mi városunkban. Hatalmas sötét felhő takarta el az eget, és ez a felhő egyre csak növekedett és növekedett, azaz valójában nem is növekedett, csak közeledett, és ahogy közelebb ért, egyre nagyobbak látszott.

Ennyitől azonban még Szifánia kisasszony sem ijedt volna meg. Igaz, hogy a mi városunkban ritkán vannak nagy viharok és nem sűrűn takarják fekete felhők az eget, de azért megesik olykor és sohasem vált ki riadalmat az ilyesmi. Hanem ennek a felhőnek határozottan sárkány alakja volt. Sokan még a karmait és a csillogó, hegyes fogait is látni vélték.

Aznap, amikor ez az eset történt, én épp otthon ültem és az egyik könyvemen dolgoztam, de a sikongatásokat és azt az éktelen lármát, ami a belváros felől jött, én is meghallottam. El sem tudtam képzelni, hogy mi történt, ezért gyorsan felkaptam az utcai cipőmet, és elmaradhatatlan hátizsákkal a vállamon elmentem megnézni, hogy talán a kis templom gyulladt-e ki, vagy Brekknagy újra kiitta-e a békás tavat. A templom megvolt, ott állt a helyén, ahol már évszázadok óta. A békás tóban is ott kuruttyoltak a békák. Nem tudtam tehát mire vélni a dolgot. Megpróbáltam néhány ismerőst megkérdezni, hogy mi a baj, de mindenki csak sikongatott és rohant kifelé a városból.

Végre magát, első Bobofác királyt sikerült szóra bírnom. A király úgy sétálgatott a város főterén, mint egy kapitány a süllyedő hajó fedélzetén.

- Jó napot! - köszöntem rá. - Elnézést, de nem tudná nekem megmondani, hogy mi is folyik itt tulajdonképpen? Mért van mindenki így megrémülve?

A király kissé aggodalmaskodó szemmel nézett rám, szippantott két nagyot az áporodott levegőből, majd belekezdett szokásos fárasztó monológjába:

- Tudod, Gábor fiam! Az nektek költőknek a legnagyobb bajotok, hogy sohasem azzal törődök, ami fontos, hanem csak a lelkekben vájkálódtok. Ha esetleg nem csak oda befelé néztek, hanem mondjuk az ég felé is olykor, akkor sok mindent egyből megértenétek...

Még folytatta volna tovább is, de az utolsó mondatánál felkaptam a fejem, és - ami valljuk be, elég nagy tiszteletlenség egy királlyal szemben - belevágtam a szavába és felkiáltottam:

- De hisz ez Kata!

- Kata!!! - fordult felém egyszerre mindenki. Egy percre néma csöndben, megdöbbenve álltunk ott, aztán mindenki a fejéhez kezdett csapkodni és harsány nevetésben tört ki:

- Persze, hogy Kata, hiszen mondta, hiszen megírta, hogy sárkányháton jön, csak nem akartuk elhinni neki!

Pedig bizony azon jött és le is szállt a város főterén. Lehuppant a kis sárkány hátáról és odarohant először hozzám, hogy megöleljen.

Bevallom, elpirultam...

14. Pünkösöd

Aztán persze köszöntött mindenkit egyenként. Amilyen gyorsan kiürült a belváros a sárkány láttán, olyan gyorsan megtelt most emberekkel arra a hírré, hogy Kata hazaérkezett.

- Lám, lám, mégis szép pünkösödünk lesz! - mondogatták az emberek, és bizony, szép is volt.

Pünkösöd napjára Kata majd minden barátját meglátogatta, néha még én is vele mentem, és igazán szégyelltem magam, amikor láttam, milyen őszinte, kitörő örömmel fogadja mindenki, csak én lógatom máris azon az orromat, hogy újból el fog menni. Így hát össze is szedtem magam és inkább én is velük örültem.

Aztán eljött pünkösöd napja is. A kis templom ünnepi díszben várta az embereket. Bár a felületes szemlélő nem látott volna rajta semmi változást, mi mindannyian észrevettük, hogy szinte ragyog. Nem is csoda, hogy aznap különösen sokan mentek templomba. Volt, aki be sem fért, csak a templom nyitott kapuján át kukucskált be, de mindenki fellelkesülten ment haza.

Délutánra aztán különösen izgalmas programot találtunk ki Katával. Mindenkit meghívtunk a kertünkbe sárkánytűzön főzött halászléra. A kis sárkánynak tetszett leginkább az ötlet, mert szeretett tüzet okádni, és a mi városunkban nem nagyon volt erre lehetősége, mert az emberek megijedtek volna. Amúgy a legtöbben hamar megbarátkoztak vele, különösen Morgon, a kis-állat kereskedő.

A kerti mulatságon is mindenki jól érezte magát és a halászlé is mindenkinek ízlett, ami nem csoda, hiszen még soha, senki nem evett közülünk igazi sárkánytűzön főtt halászlévet. Hanem egy kis probléma mégis volt, mert eljött olyasvalaki is, akit igazán senki sem hívott: Világrengető Kelgübag, az eróművész. Kelgübag a város mellett lakott a nagy erdőben, egyedül, mert nemigen barátkozott senkivel, csak a súlyzóival, és ha valaki megpróbálta a barátságát keresni, azt is eltaszította magától. Először én is arra gondoltam, hogy megkérem, hogy menjen el, de aztán eszembe jutott, hogy ma pünkösöd van, méghozzá igazán gyönyörű pünkösöd. Ilyenkor igazán nem illik senkit sem kiteszítanunk magunk közül.

Üdvözöltem tehát Kelgübagot, és megkértem, foglaljon helyet minálunk. Kelgübag összevonta hatalmas bozontos szemöldökét, teleszívta magát levegővel és fenyegetően kihúzta magát, úgyhogy jó két fejjel felém magasodott.

- Én azért jöttem, hogy megverekedjek a fenevaddal! - harsogta a fülemben.

- Milyen fenevaddal, ha szabad érdeklődnöm? - csitítgattam.

- Tudod te azt jól - ordította a képembe Kelgübag -, te rejtegeted!

- Ja, vagy úgy? Te a sárkányra gondolsz.

- Arra bizony!

- De hát az csak egy sárkányfióka. Nem árt senkinek.

- Fióka, mi? - borzolta a szemöldökét Kelgübag. - Ha fióka, akkor majd megnő és elevenen felfal mindannyiunkat.

Az emberek összeborzongtak erre a kijelentésre. Volt, aki máris rémülten pillogott a kis sárkány felé, míg mások csak legyintettek:

- Épp Kelgübagra hallgattok? A sárkányfióka a barátunk.

Én is védelmembe vettem a kis sárkányt:

- Nyugodj meg, kedves Kelgübag! A sárkány csak egy hétig marad nálunk, aztán elmegy sárkányföldre.

Na, de erre még jobban felhőkölt Kelgübag. Megragadott a nyakamnál fogva, felemelt a levegőbe, majd arrébb taszajtott, feltúrta az ingujját és nagy sebbel-lobbal elindult a kis sárkány felé, közben meg ezt harsogta:

- Hogy is ne! Hogy idecsődítse az egész pereputtyát! Abból nem eszik! Kiszorítom belőle a szuszt!

A sárkányfióka igazán megijedt, amikor meglátta a gőzmozdony sebességével felé iramodó erőművészt. De aztán összeszedte magát, elvégre mégiscsak sárkány volt, és mihez máshoz kell legjobban értenie egy sárkánynak, mint a lovagokkal vívott harchoz... Az már igazán csak részletkérdés, hogy Kelgübag sohasem a lovagiasságáról volt híres.

Bár többen megpróbálták lefogni Kelgübagot, hogy nehogy árthasson a sárkánynak, ez igazán reménytelen vállalkozás volt. Kelgübag testében egy bivaly ereje lakozott. Nem is tudta senki feltartóztatni. Kisvártatva ott állt a sárkány előtt.

- Most megfojtalak! - sziszegte a fogai között. A kis sárkány szemeiben valami különös, sohasem látott láng gyúlt. Kelgübag öklözve rontott rá, de a kis sárkány el sem ugrott előle. Torkából tűzcsóva áramlott ki és megperzselte Kelgübag bozontos szemöldökét. Az erőművész csak ettől pipult be igazán. Ezután kétszeres erővel támadt a sárkányra, és ha a keze ügyébe kaparintja, biztosan szét is tépi, de ekkor - mindenki legnagyobb ámulatára - Morgon, a kisállat kereskedő Kelgübag elé ugrott.

- Takarodj innen - kiabálta Kelgübag -, nem veled van dolgom!

- De bizony, hogy velem! - húzta ki magát Morgon. - Nem engedem a barátomat bántani.

- Nevetséges alak! - legyintett Kelgübag, majd Morgonra rontott. Minden izmát megfeszítve rohant felé, fejét lehajtotta, hogy a kisállat kereskedő gyomrába tudjon fejelni. Fel sem tűnt neki, hogy már rég el kellett volna érnie őt, csak azt vette észre, hogy hatalmas ütés éri a fejét és rögtön ezután elaléltnak bukott alá.

Az történt ugyanis, hogy amikor Kelgübag elindult felé, hogy felöklelje, Morgon egyszerűen félreállt az útjából és Kelgübag fejjel nekirohant a kertünkben álló évszázados kőrifának. Eltartott úgy negyedóráig, míg magához tért, aztán szégyenkezve kullogott el. Olykor sanda pillantásokat vetett Morgon és a sárkány felé. Mindenki tudta, hogy ennek az ügynek még lesz folytatása, de aznap este már senki sem gondolt Kelgübagra. Vidáman mulattuk az időt éjfélig, aztán ki-ki hazatért a saját otthonába és békésen aludt.

Másnap reggel különös zajra ébredtem. Olyan volt, mintha egy malac visitott volna valahol a közvetlen közelemben. Riadtan ültem fel az ágyamban. Még szememben volt az álom, és eltartott egy ideig, míg minden kitisztult körülöttem, de amikor végre megláttam, mi is történt, meg kellett csípnem magam, hogy nem álmodom-e. Merthogy a párnámon egy barna szőrű tengerimalac nyúlándozott, mint egy kiskirály, miközben hangos „ui”-val követelte a reggelijét. Nagyon elkényeztetett kis rágcshónak tűnt, ebből rögtön rájöttem, hogy Morgon üzletéből szabadulhatott ki, mert a kisállat kereskedő épp olyan kedves és szelíd volt az állatkáival, amilyen mogorva másokkal. Különösen a tengerimalacokat kedvelte, és ezeket a kis bestiákat különösmód elkényeztette.

- Várj - mondtam a malacnak -, keresek neked egy dobozt! Mégsem maradhatsz az ágyamban!

Fel is keltem és dugtam volna a lábam a papucsomba, de majdnem ráléptem egy másik malackára, merthogy a papucsomban is fészkelte egy. Aztán találtam még egyet a törülközőmbe bugyolálva, egyet a mosott ruhák között szunyókálva, egyet pedig a kamrában a zöldségek közt csemegézve.

- Itt valami nagy baj lehet - gondoltam magamban -, Morgon sohasem hagyná, hogy az állatkái szabadon kószáljanak.

Összeszedgettem a tengerimalacokat egy kosárba és felkerekedtem, hogy elvigyem őket Morgonnak, hanem, ahogy kiléptem az utcára, mindenfelé ijedt embereket láttam, akik a lábukat kapkodták. Lenéztem a macskaköves utcára és látom ám, hogy mindenütt tengerimalacok, burundukok, egerek, patkányok, gyíkok, kaméleonok, mókusok, csincillák és nyuszik szaladgálnak.

- Ez nem baj, hanem katasztrófa! - motyogtam az orrom alatt. Szifánia kisasszony ebben a percben lépett ki az erkélyére, körülnézett, majd felsikoltott, hogy „Patkányok!”, és menten el is ájult. A buszok megálltak, a járókelők is csak a lábukat kapkodva haladhattak előre, Bobofác király reggeli körmenetét kivételesen a nagy erdőben kellett megtartani, egyszóval igazi szükségállapot lett úrrá a városon. Amilyen gyorsan csak tudtam - ügyelve, hogy nehogyan rálépjek egy állatkára - elrohantam Morgonhoz.

Morgon házának az ajtaja tárva-nyitva állt, Morgon is otthon volt, a reggeliző asztalára könyökölt és sóhajtozott. Teljesen sápadt volt és mintha a haja is őszebb lett volna, mint tegnap. Összességében nagyon betegnek tűnt.

- Morgon? - szólítottam meg.

- Tessék? - vakkantotta.

- Jó reggelt.

- Az ugyan jó - morogta Morgon.

- Mi történt itt? - tudakoltam. - Az állataid az egész várost ellepték.

Morgon a könyökére támaszkodva, csüggedten ült, nem is nézett rám és nem is válaszolt.

- Összeszedtem egy pár tengerimalacot a házamban, meg idefelé jövet az utcán. Elhoztam őket - próbáltam vidítani.

- Valóban? - emelte fel a fejét Morgon. Amikor meglátta, hogy mit hoztam a kosaramban, egyből odarohant hozzám és nagy örömmel vette kézbe szeretett állatkáit.

- Zsuska! - emelt fel egy különösen kövér barna malackát.

- Borzas! - ragadott meg egy tarka rozettásat.

- Lujzi! - vett ölbe egy hosszú szőrűt is.

Morgon minden kisállatot személyesen ismerte. Az üzlete messze földön arról volt híres, hogy csak jó emberek vásárolhatnak benne, és Morgon, a tulajdonos rendszeresen ellenőrzi, hogy jól bánnak-e az állatkájával az új gazdái. Ha úgy találta, hogy valahol nem bánnak megfelelően a kisállattal, onnan azonnal hazavitte azt, és annál nagyobb szégyent, minthogy Morgon egy állatkát elvegyen valakitől, senki nem tudott elképzelni a mi városunkban. Nekem is volt otthon néhány állatkám, ezért Morgon olykor meglátogatott engem is. Általában keveset beszélt velem és inkább az állataimmal volt elfoglalva, de mégis sikerült az évek során annyira kiismernem, hogy tudjam, amíg nem akar valamit önmagától elmondani, addig kár is nyugtatni, hogy beszéljen. Leültem tehát egy karosszékre és megvártam, hogy Morgon visszategye a

ketrecébe a megkerült tengerimalacokat. Miután végzett a munkával, megkínált egy csésze kávéval, de elutasítottam, mert sohasem iszom kávé. Azért ő töltött magának és semmibe bámuló tekintettel kezdte szürcsölgetni. Ekkor már mégsem állhattam meg, hogy meg ne kérdezzem:

- Morgon, hogy szabadultak ki az állatok az üzletedből? Tudom, hogy te sohasem hagyod nyitva a ketrecek ajtaját.

Morgon arca egy pillanat alatt megváltozott a kérdésemre. Egészen elöntötte a méreg, szinte tüzelt, és a szemébe is visszaköltözött az élet, vagy valami olyasmi, mert az az örült láng, ami gyúlt benne, még ijesztőbbnek tűnt, mint az előbbi révetege.

- Valaki kiengedte őket! - sziszegte.

- Kicsoda? - érdeklődtem -, hiszen senki nem akar ártani neked!

- Egyvalaki mégis! - nézett rám. - És azt is tudom, hogy ki az.

- Persze - rémlett fel bennem -, hiszen Kelgübag most mindent megtenne, hogy tönkretegyen téged, és bosszút álljon rajtad, amiért megszegyénítetted.

- Bár csak ezt tenné - nyöszörgött Morgon -, de ő nem nekem árt, hanem az állataimnak. Szegények nem tudnak gondoskodni magukról... El fognak pusztulni.

- Ugyan - bátorítottam -, ne lógasd az orrod, majd mi összeszedjük őket.

- Igen - bólogatott Morgon -, sokat össze lehet még szedni, és meg is köszönöm, ha segítetek ebben, de a legtöbb állatka a nagy erdőbe ment, és őket - félek - már soha sem fogjuk megtalálni, és még ha össze is tudnánk szedni mindet, akkor sincs rá semmi garancia, hogy Kelgübag nem engedi őket újból világgá.

- Ez sajnos igaz - láttam be magam is -, más megoldást kell találnunk.

- Milyen más megoldást találhatnánk? - szontyolodott el Morgon.

- Hm... - gondolkoztam - ismered a patkányfogó történetét?

- Aki a furulyája szavával maga után csalta a patkányokat? - kérdezte Morgon.

- Igen - válaszoltam -, rá gondoltam.

- Ismerem, de hogy jön ez ide?

- Lehet, hogy a patkányfogó sípja nem csak a patkányokra hat, hanem minden kisállatra.

- Meglehet - simogatta az állát Morgon -, de ez csak egy mese.

- Ugyan - legyintettem -, sokan úgy tartják, hogy sárkányok is csak a mesében léteznek, és íme, te a saját szemeddel láthatál egyet. Ha lenne egy olyan furulyád, mint amilyen a patkányfogónak volt, akkor bármikor visszahívhatnád az elkóborolt állataidat.

- Az tényleg jó lenne - gondolkozott Morgon -, akkor Kelgübag is hiába engedné újra ki őket a ketrecből. De honnan szerezzek ilyen furulyát?

- Bizony, ez jó kérdés... Én sem tudom rá a választ, de talán kérdezz meg valakit, aki többfelé járt már, mint én!

- A mi városunkban senki nem nagy utazó, tudhatod jól!

- Hohó, és a lila elefánt?

- Tényleg - lelkendezett Morgon -, róla egészen elfelejtkeztem! Menjünk is rögtön hozzá!

Morgon magára kapta a téli kabátját, ami ugyan eléggé ostoba cselekedet volt, merthogy odakint hétágra sütött a Nap, de nem szóltam neki. Néha én is szeleburdi vagyok, különösen, ha a szeretteim járnak az eszemben. De jobban is tettem, hogy nem szóltam meg, mert a városba érve egyből kiderült, mire kellett Morgonnak a kabát. A kabát belsejébe ugyanis puha, bélelt zsebek voltak varrva, de olyan sok, hogy csodálkoztam is, hogy marad a zsebeiktől hely a kabátnak. Morgon minden elkóborolt állatkát, amit csak útközben megpillantott, megfogott és ezekbe a zsebekbe ültette őket. Így csak estére jutottunk a lila elefánthoz és Morgon addigra úgy nézett ki, mintha lenyelt volna egy egész állatkeretet. Legalább kétszeresére dagadt és a kabátja alól mindenholnan lábak, mancsok, fejek és fülek lógtak ki. Én a kosaramba gyűjtöttem azokat az állatkákat, amik nem fértek el Morgon zsebeiben. Gondolom, elég furcsa párost alkothattunk a tömött kabátos Morgonnal. Nem is csodálkoztam rajta, hogy Kata elnevette magát, amikor kinyitotta az ajtót, de aztán rögtön a szájához kapott és kedvesen betessékelt minket.

- A lila elefánt nincs itthon? - kérdeztem tőle, amikor már a szobában szürcsöltük hármásban az almalevet.

- Sajnos nincs - mondta Kata -, de a sárkány itthon van, csak most éppen a kottáit rendezgeti.

- A kottáit? - kérdeztük egyszerre Morgonnal.

- Igen - mosolygott Kata -, nagyon jó hallása van. Tanítgattam énekelni és zongorázni, és adtam neki egy pár kottát is, hogy otthon is tudjon gyakorolni... De ha gondoljátok, megnézem, hátha végzett már!

- Az jó lenne - rakta le kiürült poharát az asztalra Morgon -, elvégre lehet, hogy ő is tud nekünk segíteni.

Kata kivitte a konyhába a poharakat, aztán elment szólni a sárkánynak, hogy vendégek érkeztek, és hamarosan kettesben jöttek vissza a szobába. A sárkány elnézést kért tőlünk, hogy nem jött már korábban üdvözölni minket, de Morgon - aki nem szerette a felesleges udvariaskodást - hamar leállította:

- Semmi baj, úgysem maradhatunk sokáig. Haza kell vinnem az állatkáimat. Nem maradhatnak sokáig a kabátzsebekben. Hanem, igazán hazavihetnél és útközben kérdeznék tőled valamit.

- Jó! - egyezett bele a sárkány. - Jössz te is? - kérdezte immár tőlem.

- Nem, ha megengeditek, én még maradnék egy kicsit Katánál, különben is este van és én közelebb lakok Katához, mint Morgonhoz. Innen hamarabb hazajutok.

- Rendben - egyeztek bele, aztán elköszöntek, Morgon felült a sárkány hátára, kezébe vette a rágszálókkal teli kosaramat és már el is röppentek.

Én még sokáig beszélgettem Katával az utazásáról, az élményeiről, és arról, hogy mennyire hiányzott nekünk. Aztán hazamentem én is.

15. Morgon és a sárkány

Másnap reggel dörömbölésre ébredtem. Álmosan nyitottam ki az ajtót és még szinte vakon próbáltam kivenni, ki is zavar ilyenkor.

Legnagyobb megdöbbenésemre Morgon volt az. Szinte ledöntött a lábamról, kérdés nélkül berohant a házamba, töltött magának egy teát és egy szuszra felhajtotta, aztán eldobta a poharat és megragadta a karom.

- Most azonnal segítened kell! - lihegte.

- Jó, de miben és mit? - értetlenkedtem.

- Kölcsön kell adnod a hátizsákomat!

- A hátizsákomat? - csodálkoztam. - Azt, amelyiket mindig magamnál hordok?

- Igen azt!

- De miért?

- Azért - csapott a vállamra Morgon -, mert ez az egyetlen hátizsák a világon, amibe minden belefér.

- Ugyan - nevettem -, hogy férne bele minden? Ez egy teljesen közönséges hátizsák.

- Ne akard ezt velem elhíttetni - csóválta a fejét Morgon -, ha valóban közönséges, miért hordod mindenhová magaddal?

- Azért, mert már nagyon megszoktam...

- És hogy lehet az, hogy akármire van szükséged, csak benyúlsz a hátizsákomba és előhúzod onnan? - bökött mellbe a mutatóujjával Morgon.

- Azért, mert csak a legszükségesebb dolgokat hordom magamnál, olyanokat, amikről tudom, hogy szükségem lesz rájuk a nap folyamán.

- Vagy úgy - csüggedt el Morgon -, nem gondoltam volna, hogy képes vagy becsapni a barátaidat!

- De én nem csaptalak be, igazat mondom! - védekeztem. - De ha ez megnyugtat, tessék, itt van a hátizsák. Vigyed!

Morgon kikapta a kezemből a hátizsákomat, futtában morgott valami köszönetfélét, és már túl is volt árkon-bokron. Nem igazán tudtam mire vélni a dolgot. Még az is megfordult a fejemben, hogy talán megbolondult. Fel is hívtam Katát, hogy megkérdezzem, nem tud-e valamit Morgonról. Ő sem tudott megnyugtatni. Elmondta, hogy Morgon megkérte őt, hogy gondozza egy pár napig az állatait, mert elutazik valahová.

Morgon sohasem szokta huzamosabb ideig magára hagyni az állatait. Kezdtém komolyan aggódni érte. Délben aztán kidoboltatták a mi városunk főterén, hogy Morgon és a sárkány elutaznak közösen pár napra, hogy megszabadítsák a várost a kisállat inváziótól. Merthogy a városban még most sem lehetett lépni sem az elkóborolt állatkáktól.

Azonnal Morgon házához rohantam, de Morgon nem volt otthon. Csak az égre pillantva vettem észre, hogy már ott repül a sárkány hátán.

16. Kata ismét elutazik

Morgont és a sárkányt sokáig vártuk haza, de nem jöttek. Közben a város megszabadult a kisállatoktól, mert néhányat befogadtak jó emberek, néhány pedig beköltözött a nagy erdőbe. De Morgon és újdonsült barátja mindenkinek hiányoztak. Én sem gondoltam volna, hogy már ennyire megszoktam Morgon nem éppen mézes-mázos modorát és állandó zsörtölődését.

Persze most is Kata volt az, aki kimondta az igazságot. Egyik nap, mikor épp náluk voltam és almalevet ittunk hármásban a lila elefánttal, Kata lerakta a poharát, komolyan ránk nézett és így szólt:

- Itt valami baj van. Morgonról nem sok jót lehet elmondani, de nem szeleburdi ember. Biztosan jól eltervezett mindent és már rég vissza kellett volna érnie.
- De - próbálkoztam -, mi bántódása eshetne, hisz ott van vele a sárkány!?
- Ugyan, te is tudod, hogy a sárkány még gyerek. Ő nem tud Morgonra vigyázni, ha a vén zsörtölődő a fejébe vesz valamit.
- Ez igaz! - bámultam a padlóra.
- Akkor talán meg kellene keresnünk őket, nem? - kérdezte Katától a lila elefánt.
- De igen, én is erre gondoltam! - bólintott Kata.
- Ugyan - mondtam -, azt sem tudjátok, hogy merre induljatok.
- Azt gondoltam - nézett rám Kata -, hogy te tudod.
- Ééén? - mutattam magamra. - Honnan tudnám?
- Az utóbbi időben veled beszélt a legtöbbet Morgon. Biztosan említette, hogy hová akar menni.
- Hm... - simogattam az állam. - Az az igazság...
- Hogy? - vágott közbe Kata.
- Hogy igen!
- Mesélj már, ne kelljen minden szót harapófogóval kihúzni belőled! - biztatott az elefánt.
- Tudjátok, az úgy volt, hogy meséltem neki a patkányfogóról.
- A patkányfogóróóól? - kérdezték egyszerre.
- Igen, tudjátok, arról, aki a furulyája szavával kicsalogatta a patkányokat a városból.
- A mi városunkból? - érdeklődött Kata.
- Nem... azt hiszem nem, de már nem emlékszem jól a történetre. De azt hiszem, hogy Morgon azért ment el, hogy megkeresse ezt a furulyát.
- Akkor minden rendben! - csapta össze a kezét Kata. - Csak arra kell rájönnünk, hogy melyik városban történt ez az eset, és már tudjuk is, hová ment Morgon.
- Igen ám - vakarta a füle tövét a lila elefánt -, de hogy jövünk rá, hogy melyik városról van szó?
- Morgon is csak rájött valahogy! - mondta hetykén Kata.

- Igen - vettem közbe -, de Morgon is ismerte a történetet, meglehet, jobban, mint én.

- Ez bizony nem jó hír! - nyöszörgött a lila elefánt.

- Ugyan - pattant fel Kata a hokedliről -, mire vannak a könyvtárak? Most rögtön átmegyünk és elolvasunk minden könyvet a témában.

Arra már én is, meg a lila elefánt is rájöttünk, hogy vannak szituációk, amikor nem érdemes, és nem is lehet Katával vitatkozni, így hát mi is felkerekedtünk nagy elszántsággal, hogy az egész délutánt a könyvtárban töltsük.

Mikor odaértünk a Gutenberg galaxisba, a könyvtárosok régi jó ismerősként fogadtak minket, és mindent odaadtak, amit csak kértünk. Én régi német meséket kezdtem olvasni. Kata a magazinokat bújta, míg az elefánt inkább az útikönyveket, történeti írásokat.

Szerencsémre, vagy csak azért, mert valamennyire mégis sejtettem, hol kell keresnem, én találtam meg a keresett város nevét.

- Halle! - kiáltottam fel, mire többen lepisszegtek, merthogy könyvtárban nem illik hangoskodni, de Kata és az elefánt odarohantak hozzám.

- Mi az, hogy halló? - kérdezte Kata.

- Nem halló, hanem Halle! - javítottam ki. - Morgon Halleba ment.

- Honnan tudod? - érdeklődött az elefánt.

- Nézd - mutattam neki -, ebben a könyvben megtaláltam a hallei patkányfogó történetét.

- Akkor kölcsönözzük ki a könyvet és induljunk máris! - sürgetett Kata.

- Rendben! - mondtam, majd kivettem a könyvet a könyvtárból, és félóra múlva már kint is voltunk a vasútállomáson.

- Hogyhogy vonattal megyünk? - kérdeztem Katát. - Hiszen te, és az elefánt gyalog jártátok be a fél világot!

- Azért a nagy részét hajón! - helyesbített Kata -, és akkor nem siettünk, most viszont igen. Akkor csak a látnivalókban akartunk gyönyörködni, most viszont Morgonon kell segítenünk.

- Ez bizony igaz! - láttam be én is. - Ráadásul most én is veletek megyek és kettőnket már nem bírna el a hátán a lila elefánt.

- Ilyesmi eszedbe se jusson! - bökött oldalba az elefánt, de mielőtt magyarázkodni kezdek volna, fűtülni kezdett a mozdony. Gyorsan fel kellett pakolnunk a csomagjainkat. A végén még üres fülkét sem találtunk, de bekérezkedtünk egy kedves fiatal párhoz, és megígértük nekik, hogy nem fogjuk zavarni őket. Igazából persze nem is hallották, amit mondtunk nekik, annyira el voltak mélyedve egymás szemében.

- Szerelmesek! - mosolygott rám Kata.

- Azok! - mondtam és lehajtottam a fejem. Nem tudom, hogy miért, de elpirultam.

Az elefánt kényelmesen elnyújtózott az ülésén, elővett egy újságot és széthajtotta. Ezután már ő sem nagyon szólalt meg, csak néha hümmögött egyet, hogy:

- Mik vannak! - vagy:

- Ezt igazán nem gondoltam volna! - vagy:

- Á, ezt biztosan csak kitalálták!

A vonat pedig szélesebben robogott egyenesen Halle felé.

- Itt fogunk aludni a vonaton? - kérdeztem kis idő múlva Katától.

- Nem hiszem, hogy én tudnék aludni! - mondta Kata -, olyan szép az éjszakai táj. Szerintem egész éjjel azt fogom bámulni az ablakból.

- Álmodozó vagy!

- Egy kicsit, de ennyi kell! Te nem szeretsz gyönyörködni a tájban?

- Néha, de...

- De?

- ...igazából félek az utazástól, és nem is szeretek utazni. Szívesebben lennék otthon.

- Na, te szép kis költő vagy! - nevette el magát Kata. - Hogyan tudsz a verseidben egész világokat bejárni, ha nem szeretsz utazni?

- Az egészen más - magyaráztam. - A képzeletemben szeretek utazni, de amikor el kell hagynom a mi városunkat, valahogy mindig elfog a félsz. Nem vagyok kalandor alkat.

- Ez furcsa - töprengett Kata, de ezután már nem szólt semmit, és én sem. Azt hiszem, közben be is esteledett és elaludtunk. Én legalábbis elaludtam és csak akkor ébredtem fel, amikor már Halleba értünk. Kata kicsit fáradtnak és nyüzögőnek látszott, mikor megpillantottam. Lehet, hogy tényleg nem tudott aludni. De megnyugtattam, hogy keresünk egy helyet, ahol kipihenheti magát, és az elefánttal a csomagjait is vittük helyette.

- Tudjátok mit? - kérdeztem, mikor kiértünk az állomás épületéből -, valahol pakoljuk le a csomagjainkat és nézzünk szét a városban.

- Jó, de előbb hadd aludjak kicsit! - kérlelt Kata.

- Persze, mi sem természetesebb! - mosolyogtam rá.

Ezután kerestünk egy kiadó szobát. Letettük a csomagokat és Kata lefeküdt aludni. Mi az elefánttal a ház elé ültünk egy lócára, hogy ne zavarjuk.

- Különös érzésem van! - mondtam az elefántnak, miközben előkapartam a zsebemből két rágógumit. Nem szoktam rágózni, de most valahogy jól esett, és legalább az elefántot is megkínálhattam valamivel.

- Miféle érzésed? - nézett rám az elefánt, miközben elvette a rágógumit, amit felé nyújtottam.

- Valahogy úgy érzem magam, mintha egy kísértetvárosban lennénk.

- Ugyan, ne rémisztgess!

- Komolyan mondom! Vagy te láttál akár egy járókelőt is az ide vezető úton? Az is gyanús, hogy a szobát ilyen olcsón megkaptuk.

- Igen - ráncolta a szemöldökét az elefánt -, most, hogy mondod... De lehet, hogy ez egy nem forgalmas negyed.

- Ezt csak egyféleképpen tudhatjuk meg.

- Hogyan?

- Nézzünk körül a városban!

- De Kata...

- Kata alszik! - mondtam határozottan - és őt valóban nem akarom ijesztgetni. Ha nincs igazam, akkor meg sem kell neki említünk a teóriámat.

- Rendben - helyeselt az elefánt -, akkor menjünk, és nézzünk szét!

Jó pár óráig bolyongtunk az elefánttal Halle utcáin, de egy teremtet lelket sem találtunk. Néhány üzlet ugyan nyitva volt és olykor felfedeztünk egy-egy fejet, aki épp az ablakon kukucskál ki.

- Nem lehet, hogy csak nagyon zárkózott emberek? - kérdezte az elefánt.

- Ez már nem egyszerű zárkózottság - mondtam -, ezek az emberek félnek valamitől!

- De mitől? - sápadt el az elefánt.

- Nem tudom - mondtam -, de remélem, hogy nincs köze Morgonhoz és a sárkányhoz.

Mint később kiderült, nagyon is volt. Az történt ugyanis, hogy Morgon sárkányháton érkezett Halle főterére, és, mivel a hallei emberek nem voltak annyira nyitottak az újra, mint a mi városunk lakói, azóta sem tudták megszokni, hogy egy sárkánnyal kell egy városban élniük. Inkább elbújtak az odúikban. De mindezt már Morgontól tudtuk meg, merthogy alig tettünk meg egy pár métert, belebotlottunk a főtéren sütkérező sárkányba és Morgonba.

Persze volt nagy öröm. Morgon ugyan nem szerette kimutatni a lelkesedését, de most majdnem a nyakunkba ugrott, amikor meglátott bennünket, aztán nagy örömmel elújságolta, hogy milyen jól halad a keresésben, és csak ezután beszélt ideérkezésének körülményeiről.

- De mondd, Morgon! - néztem rá a szemem sarkából. - Ugye valójában nem tudod, hogy hol van a furulya.

- Igazából nem - szontyolodott el hirtelen Morgon.

- Mit szólnál hozzá, ha segítenénk megkeresni? - kérdeztem.

- Tényleg megtennétek? - szorította meg a kezem Morgon.

- Tényleg - biztattam -, de ahhoz az kellene, hogy ti a sárkánnyal egy kis időre hagyjátok el a várost, mert valószínűleg nem lennének velünk túlságosan közlékenyek, ha azokkal mutatkoznánk, akiktől napok óta rettegetek.

- Tőlem rettegetek? - képedt el Morgon.

- Nem tőled, hanem a sárkánytól, de azt már nyilván mindenki észrevette, hogy te a sárkány barátja vagy, és aki fél a sárkánytól, az tart a sárkány barátjától is.

- Mondasz valamit - bólogatott Morgon, majd félrevonult a sárkánnyal egy kis eszmecezerére, aztán visszajött hozzám és közölte, hogy most azonnal elhagyják a sárkánnyal a várost, mi pedig az elefánttal kezdjük nyomozni.

- Jó - mondtam -, nem lesz nehéz dolgunk, mert Kata is eljött, és ő jól tud németül, ráadásul mindenkit pillanatok alatt levesz a lábáról. Ha az a furulya itt van a városban, azt Kata azonnal megtudja.

- Úgy legyen! - biccentett felém Morgon, majd felült a sárkány hátára és elrepült.

Én az elefánttal visszamentem a szálásunkra, megnézni, hogy Kata felébredt-e már. Még aludt, mikor visszaértünk, de már éppen ébredezett.

- Jól aludtál? - kérdeztem tőle, mikor végre kikászálódott az ágyból.

- Jól - morogta.

Ha volt olyan időpont, amikor Kata morgolódott kicsit, az közvetlenül az ébredése utáni pillanat volt. De hamarosan már ki is pattant az ágyból, megfésülte szép hosszú haját, rendbe szedte magát, és szinte ragyogott, olyan gyönyörű volt. Rögtön írtam is hozzá egy verset, úgy megihletett a szépsége. A vers így hangzott:

Ébresztgető

*Gyönyörködöm benned, kedves,
Mint a lepkében,
Amelyik most bújt ki a bábból,
És gyűröttek még a szárnyai.*

*Pont ilyen vagy most,
Hogy ébredesz,
És haragszol,
Hogy kirángatlak az álmvilágból,*

*De tudom, hogy egy fésű, egy pillanat,
És kivirágzol szinte...*

*De ha így maradsz, kócosan,
Úgy is beröppenhetsz
- egy kiskapun, ha nem vigyázok -
egyenesen a szívembe.*

Azaz... jobban mondva nem is hangzott, merthogy nem olvastam fel neki. Úgyhogy szerintem, legyen is ez egy titkos vers, jó?

Elmeséltem Katának, hogy találkoztunk Morgonnal, és azt is, hogy mi mindent beszéltünk meg vele. Kata megörült a hírek, hogy megtaláltuk Morgont, és hogy nincs semmi baja, de máris gondolkozóba esett:

- Akkor most hogyan tovább?

- Hm... - hümmögtem - szerintem össze kellene barátkoznunk az itteni emberekkel és aztán biztosan segítenek.

- Ez jó ötlet - mondta Kata -, kezdjük is rögtön el!

- Jó, de hogyan? - nézett ránk tanácstalanul a lila elefánt, aki szokatlanul szótlan volt ma.

- Ez egyszerű! - adta elő a tervét Kata. - Csak rendeznünk kell egy fesztivált annak örömére, hogy a város megszabadult a sárkánytól.

- Kata! Te egy zseni vagy! - kiáltottam fel. - Hogy ez nekem hogy nem jutott eszembe?

- Azért egy fesztivál megszervezése nem kis feladat - aggodalmaskodott a lila elefánt. - Nézzétek! Az emberek még mindig nem mernek kimozdulni otthonról. Valószínűleg azt hiszik, hogy a sárkány még visszajön.

- Akkor mi megmondjuk nekik, hogy nem kell többé a sárkánytól rettegniük.

- Jó, de el fogják ezt nekünk hinni? - kérdeztem.

- Ha van egy csepp eszük, akkor el - mondta magabiztosan Kata.

- Te megint kiagyaltál valamit! - mosolyodtam el.

- Igen - bólintott Kata -, úgyhogy menjünk is rögtön a városházára.

El is mentünk. Jó másfél óra alatt értünk oda, mert még nem ismertük a járást. Kis utcákon haladtunk végig, macskaköves utakon bandukoltunk, Kata pedig minduntalan dalra fakadt és táncra perdült az úton. Olyan örömtelinek és gondtalannak látszott, hogy az emberek kidugták a fejüket az ablakon és csodálkozva bámultak rá. Nem tudták mire vélni a dolgot. Egyesek azt hitték, hogy megőrült, azért táncol az utcán a halálos veszedelem kellős közepén, de mások mondogatni kezdték magukban, hogy lám, mégis jól láttuk, elment a sárkány, elő lehet végre jönni a házaikból, és bizony, mire a városházához értünk, néhányan elő is jöttek és ők is együtt vigadoztak Katával. Nekem nem volt éppen táncos kedvem, de kezdtem megérteni, mit gondolt ki Kata, ezért megböktem az elefánt oldalát, hogy táncoljon ő is, és én magam is táncra perdültem.

Azért a városháza előtt odasúgtam Katának:

- És a városházán mit fogunk csinálni?

- Lehívjuk a polgármestert is táncolni - mondta Kata.

- A polgármestert? - csodálkoztam.

- Igen, ha az emberek látják, hogy a polgármesterük is velünk táncol, akkor ők is bátrabbak lesznek, és könnyebben elhiszik, hogy nincs semmi baj.

- És ha a polgármestert nem tudod rávenni, hogy lejöjjön?

- Ugyan, mért ne tudnám! - legyintett Kata -, gondold el, milyen népszerű lesz ezek után az itteni emberek között. A legtöbb polgármester nagyon szeretne népszerű lenni.

Katának megint igaza volt. Felment egyenesen a polgármester irodájába, váltott egy pár szót a tekintélyes öregúrral, és néhány perc múlva a polgármester is az utcán ropta a táncot. Eddigre már húsz-harminc ember gyűlt össze az utcán és mindannyian szívből vigadoztak. De mi nem álltunk ám meg. Végigjártuk a város összes utcáját, és végig táncoltunk és énekeltünk. Elöl a polgármester ropta Katával, aztán pedig én a lila elefánttal, mögöttünk pedig a városiak, és egyre többen és többen csatlakoztak a menethez. Mindenki ujjongott és vigadozott, aki pedig nem jött le táncolni, az virágokat dobált az ablakból. Egyszóval akkora ünnepség kerekedett a dologból, hogy akkorát Halleban még sohasem láttak. Úgy hallottam, hogy azóta is minden évben megrendezik ezt az ünnepséget azon az útvonalon végighaladva, ahonnan mi indultunk Katával. Sokan úgy is hívják ezt a vigasságot, hogy Katalinfesztivál.

A tánc másnap is folytatódott, és harmadnap is, és mikor végre mindenki kiujjongta magát a városban, a polgármester a városházára hívatta Katát és engem, meg az elefántot is.

- Katalin - kezdte a polgármester az ünnepélyes beszédét -, Halle népe mindig emlékezni fog arra, hogy eljött közénk egy földre szállt angyal, és így megörvendeztetett minket. Ha te nem lettél volna itt, még mindig a házaikban kuksolnánk a sárkánytól rettegvé. Ezért én és a város vezetői úgy döntöttünk, hogy megkérünk téged, hogy maradj közöttünk a barátaiddal és telepdedetek le a városunkban.

- Szívesen tenném - pironkodott Kata -, de otthon várnak rám, haza kell mennem, és azt hiszem, a barátaimnak is.

- Igen, így van! - helyesltem.

A polgármester egy pillanatra elsomorodott, aztán Kata vállára rakta a kezét:

- Megértelek - mondta -, de akkor legalább vigyél magaddal valamit Halleból, amiről emlékezni fogsz ránk.

- Valóban szeretnék valamit elvinni - mondta Kata -, de nem örökbe, csak kölcsön.

- Mi lenne az? - kérdezte a polgármester.

- A furulya, amivel a patkányfogó kicsalogatta a patkányokat Halle városából. A mi városunkat is ellepték a kisállatok, és szeretném őket kicsalogatni onnan.

- Szívesen segítenék - csapta össze a kezeit a polgármester -, de az csak egy közönséges furulya. Semmi varázserő nincs benne. A patkányokat azért tudta megigézni, mert a patkányfogó szépen játszott rajta. Mióta ő elment, semmi hasznát sem vettük.

- Nem baj - mondta Kata egy cseppet sem csüggedten -, azért, ha szabad, én mégis elkérem.

- Jól van, vidd hát, és nem is kell visszahoznod! - ajánlotta a polgármester. - Hiszen mondom, csak egy közönséges furulya.

A hallottak engem nagyon lecsigáztak. Az elefántot is. A szállásunkhoz vezető úton nem is igen szólaltunk meg, csak lógattuk az orrunkat.

- Nektek meg mi bajotok? - nézett ránk méricskélve Kata.

- Hogyhogy mi? - vont a vállát a lila elefánt. - Az egész hajcihő felesleges volt. Mehetünk üres kézzel haza.

- Dehogy megyünk üres kézzel - lelkesedett Kata -, hiszen itt a furulya.

- Te is hallottad - mondtam -, hogy nem jó semmire.

- Lehet, hogy ti ezt vettétek ki a polgármester szavaiból - korholt minket Kata -, de én azt, hogy ha valaki olyan szeretettel fújja ezt a furulyát, mint ahogy Morgon szereti az állatkáit, akkor az csodára képes.

- Gondolod? - néztem Katára.

- Igen - bólintott Kata -, de Morgonnak ne mondjátok meg, hogy ez nem varázsfurulya. Hadd higgye csak azt!

Ebben aztán megegyeztünk. Elvittük Morgonnak a furulyát, aki rettenetesen megörült neki. Nem is volt hajlandó várni egy másodpercet sem. Rögtön felültetett mindannyiunkat a sárkány hátára és hazarepültünk a mi városunkba, Morgon házához.

Morgon kiállt az udvarra és fújni kezdte a furulyát. Csodálatosan szépen játszott. Mindannyian ámuldozva hallgattuk, ő pedig csak fújta és fújta. Már vagy negyedórája fújhatta, de nem történt semmi. Már Kata is kezdett elbizonytalanodni, de akkor mozgolódást vettünk észre a fűben, és lám, Morgon lába előtt megállt egy csapzott tengerimalacka, aztán a kert végéből jött még tíz, a csatornából pedig egy fehér patkány, az egyik elhagyott vakondtúrásból kikémlelt egy burunduk, és az udvaron álló szalmakazal mellől előugrált egy népes nyuszi-család.

Morgonnak folyt a könnye örömeiben, de nem hagyta abba, csak fújta, csak fújta, míg az egész udvarát és a házat el nem lepték az állatkák.

Morgont ez után az ominózus nap után sokáig nem láttuk. Állandóan az állataival volt elfoglalva. Rendbe tette őket, meggyógyította azokat, akik megbetegedtek a kóborlásaik során, és megszámlolta, hogy mindannyian megvannak-e. Nem hiányzott egy sem. Még több is volt. Néhány rágcsáló az erdőből úgy döntött a furulya hangjára, hogy Morgonhoz költözik. Nem is bánták meg soha.

17. Irány sárkányföld

Közben a pünkösdi ünnepeknek is vége lett, és a kis sárkány is egyre rágta Kata fülét, hogy ne felejtse el, hogy megígérte, elmegy vele sárkányföldre. Így hát Kata ismét búcsúzkodni kényszerült. Engem hívott, hogy menjek velük megnézni a sárkányok hazáját, de én biztosítottam, hogy nekem már a hallei kalandjaink is bőven elégnek bizonyultak erre az évre.

Egyik reggel tehát Kata, a lila elefánt és a kis sárkány hármában, ahogy jöttek, ismét útra keltek.

- Te tudod, merre kell mennünk? - faggatta Kata a kis sárkányt immár a levegőben.

- Igen - rázta meg magát a sárkány -, minden sárkány tudja, hogy merre van sárkányföld. Csukott szemmel is odatalálnék.

- Én azért mégiscsak félek odamenni - aggodalmaskodott a lila elefánt.

- Ugyan - nevetett a kis sárkány -, szerintem egyáltalán nem veszélyesebb nektek sárkányföldre utazni, mint nekem az emberek közé.

- Éppen ettől félek én is - motyogta az elefánt, de olyan halkán, hogy egyikük sem hallotta. A sárkány pedig csak szállt, szállt, és ahogy közeledtek sárkányföldhöz, szinte kivirult. Egyre jobban ragyogott az arca. Kezdett olyan délceg és félelmetes lenni, mint a mesék hatalmas sárkányai. Kata olykor gyanakvóan figyelte ezt a változást. Meg is kérdezte tőle egyik nap:

- Mondd csak! Édesanyád miért tiltott téged attól, hogy sárkányföldre menj?

- Ó - vont a vállát a sárkányfióka -, tudod, édesanyám túlságosan óvatos, de higgyétek el, sárkányföld teljesen biztonságos.

És így ment ez napokig. Folyamatosan, megállás nélkül repültek. A kis sárkány annyira izgatott volt, hogy egy másodpercnyi szünetet sem engedélyezett magának. Még aludni sem szállt le, pedig gyönyörűséges, csipkés sziklák felett repültek el, amelyeknek már a látványa is álomba csalogatja a sárkányokat. De a kis sárkány csak repült, repült még éjszaka is.

Egyik reggel aztán sehogy sem akart felkelni a Nap, vörös korongja feltűnt a látóhatár alján, de onnan aztán egy tapodtat sem mozdult feljebb, csak skarlátvörösre színezte az egész tájat.

- Megérkeztünk! - ujjongott a kis sárkány.

- Honnan tudod? - kérdezte Kata -, hiszen nincs itt semmi, csak sziklák!

- Egyszerű - magyarázta a sárkány -, a világ egyetlen országa, ahol soha nem kel fel a Nap, az sárkányföld.

- De még csak reggel van - okvetetlenkedett az elefánt. - Még felkelhet a Nap.

- Már dél van - mosolygott a sárkányfióka -, azonfelül...

- Azonfelül?

- Azonfelül érzem is, hogy célba értünk.

- Nagyszerű - mondta Kata -, de honnan érzed?

- Mindenhonnan és mindenből - magyarázta a kis sárkány -, leginkább a kövekből.

- A kövekből? - csodálkozott az elefánt.

- Azokból hát. Te nem érzed, ha hazamész, hogy otthon vagy? Nem más a levegő? Nem más a fű színe, a víz íze, mint máshol?

- De igen - meredt maga elé az elefánt -, pontosan tudom, hogy miről beszélsz.

- Nos - folytatta a kis sárkány -, sárkányföldön leginkább a kövek azok, amik igazán sárkányföldiek. Ezekből tudom leginkább, hogy itthon vagyok.

Majd kicsit később felkiáltott:

- Nézzétek!

Mindannyian abba az irányba fordultak, amerre a kis sárkány mutatott. A levegőben két hatalmas sárkány viaskodott egymással. Akkorák voltak, hogy a kis sárkány szúnyognak látszott mellettük. Nem messze tőlük pedig egy ezüstsínű folyónál tucatnyi sárkány sütkérezett a vörös fényben vagy ivott a folyó vizéből. A látvány teljesen lenyűgözte őket. De az elefánt és Kata bizony féltek is, hiszen emlékeztek az első találkozásukra a kis sárkánnyal és az édesanyjával, és nem akartak még egyszer ilyen szituációba keveredni.

Mind a ketten ezerszer megbánták már, hogy megígérték a sárkányfiókáknak, hogy eljönnek vele erre a sárkányokkal telezsúfolt helyre, de már nem volt mit tenni. Ráadásul a sárkányfióka kisvártatva bejelentette:

- Leszálok a folyó partján és bemutatkozok a többieknek.

- Ne tedd! - kiabálta Kata - veszélyesek lehetnek!

De a kis sárkánynak már üvölthetett. Teljesen megigézve röpült a folyó partjára, és le is ereszkedett közvetlenül egy hatalmas félszemű fekete szörnyeteg mellett. Ő volt az összes sárkány közül a leghatalmasabb. Az elefánt elfért volna az ujjbegyén.

- Szia! - szólította meg a kis sárkány a félig alvó óriást, de az válasza sem méltatta, csak ütemesen szuszogott tovább.

- Szia! - mondta még egyszer a kis sárkány, de ismét nem kapott választ, hát nagy merészen leszállt az óriás orrára. A hatalmas bestia szipogni kezdett, szuszogva szedte a levegőt, majd egy hatalmasat tüszentett.

- Egészségedre! - mondta a kis sárkány, aki erősen megkapaszkodott az óriás egyik pikkelében. A fenevad erre most már csakugyan észrevette őt, és akkorát bödült, hogy attól még a kis sárkány ereiben is meghűlt a vér.

- Szóval te piszkálsz az orromat!

- Igen - mentegetődzött a kis sárkány -, minden bizonnyal, de egyáltalán nem szándékosan!

- Hát azt ajánlom is, mert vedd tudomásul, hogy én Halkaan Tirax vagyok, a rettentő, és még senki sem élte túl, hogyha piszkálni merészelt az orromat.

- Biztosíthatom, hogy én... - vacogott a kis sárkány.

- Semmi de én! - bödült el Tirax -, mivel te nem direkt piszkáltad az orromat, ezért nem öllek meg azonnal, hanem kapsz tőlem egy lehetőséget! Holnap megküzdhetsz velem igazi párbajban. Csak mi ketten, ahogy illik, sárkány a sárkánnyal.

- Jó - remegett a kis sárkány -, és mi lesz azzal, aki veszít?

- Hogyhogy mi lenne? - hahotázott Tirax. - Természetesen meghal.

- Ajjaj - fogta a fejét Kata -, ez sehogy sem tetszik nekem. Nem túl barátságos ez a sárkány.

- Attól tartok, hogy a többi sem! - húzta össze magát a lila elefánt.
- Valamit ki kell találnunk, mert ez a bestia egyszerűen megeszi a barátunkat reggelire! - bökte meg az elefántot Kata.
- Nem kellett volna idejönnünk! - vacogott az elefánt.
- Nem - ismerte el Kata -, de már megtörtént a baj. Most már nem az a dolguk, hogy azon sopánkodjunk, mit kellett volna tennünk, hanem, hogy rendbe tegyünk, amit elrontottunk, és segítsünk a barátunknak.
- Ugyan - bágyadt el a lila elefánt -, láthatod, hogy nincs semmi esélye ezzel a monstrummal szemben!
- Csakhogy - biztatta Kata -, az a monstrum egyedül van, a kis sárkánnyal meg itt vagyunk mi is.
- Ne tréfálgj! Mégis mit akarsz tenni?
- Majd meglátjuk holnap.

Aznap már nem néztek meg semmit. A másnapi viadal mindhármójuk kedvét tönkretette. Inkább kerestek egy sziklarepedést, amelyben kényelmesen elfértek, és megpróbálták pihenni és erőt gyűjteni.

Az elefánt és a kis sárkány egész nap levert volt, de Kata majd kicsattant a jókedvtől, amit a többiek nem is tudtak mire vélni. Este aztán Kata odalépett a kis sárkányhoz:

- Hallod-e! Én rájöttem, hogy hogyan tudod legyőzni Tiraxot.
- Hogyan? - nyílt tágra a kis sárkány szeme.
- Egyszerű! - válaszolta Kata. - Holnap hajnalban, amikor megküzdesz a behemóttal, repülj mindig kelet felé, és ne hagyj, hogy elkapjon!
- Nem értem, mi hasznom lehet ebből! - fanyalgott a sárkányfióka.
- Semmi baj - ölelte át a sárkány középső nyakát Kata -, csak tedd amit mondtam! Most pedig menj aludni, hogy holnap kipihent és gyors légy!

A sárkány úgy is tett, ahogy Kata tanácsolta neki. Ment és lefeküdt aludni.

Másnap hajnalban aztán dörgött és zúgott az ég, de nem vihar volt ám, csak Halkaan Tirax, a rettentő érkezett meg a csata helyszínére, és elégedetten nyalogatta a száját, mintha máris a foga közt érezné a kis sárkány finom, zsenge húsát.

- Abból pedig nem eszel! - nevetett magában Kata, de azért egy kicsit ő is izgult.
- Gyere elő, te orrgyalázó! - bödült el Tirax. - Hadd szedjelek ízekre rögtön!

A kis sárkány félszegen bújt elő a sziklarepedésből és felröppent a levegőbe. Aztán nekibátorodva háromszor gyorsan körülrepülte az óriást, úgy, hogy az egész elszédült bele.

- Nem fogócskázni jöttem, hanem küzdeni! - mennydörögte Tirax, de a kis sárkány immár hetykén válaszolt neki:

- Pedig ahhoz, hogy meg tudj velem küzdeni, előbb el kell, hogy kapj! - ezzel mint akit nyílvesszőből lőttek ki, szélsébesen elkezdett röpdülni kelet felé. Tirax nehézkesen, lassú szárnycsapásokkal követte. Minden erejét össze kellett szednie, hogy utol tudja érni a kis sárkányt.

De a kis sárkány csak repült, csak repült, egyenesen kelet felé, és Tirax bizony egy centivel sem lett hozzá közelebb. Hanem jó egy óra kergetődés után már teljesen elfáradt. Alig bírta mozdítani a szárnyát.

- Állj meg te gyáva! - szuszogta kimerülten a kis sárkánynak, de az emlékezett, mit tanácsolt neki Kata, és csak röpült tovább kelet felé. Hatalmas csipkés hegyek fölött, kanyargó folyamok és ódon várkastélyok felett szálltak el, de közben észre sem vették, hogy már kiértek sárkányföldről, és ekkor Tirax-szal olyan történt, mint még soha életében.

Megpillantotta a Napot... és bizony, ez lett a veszte.

Merthogy sárkányföldön sohasem sütött a Nap, de sárkányföld határain kívül immár felkúszott az égre, és gyönyörű, napfényes, felhőtlen idő volt. A kis sárkány már sokszor szállt a Nappal szemben, és tudta jól, hogy ilyenkor be kell hunynia a szemét, de Tiraxnak erről fogalma sem volt. A Nap tüzes sugarai éles késként hasítottak védtelen szemébe. Tirax ösztönösen a szeme elé kapta a szárnyait, hogy megvédje őket a szűrő sugaraktól, és azon nyomban, hogy ezt tette, zuhanni kezdett egyenesen egy éles szikla felé. Eltartott egy ideig, mire visszanyerte az egyensúlyát, bukfacezett néhányat a levegőben és újból kifeszítette a szárnyait, de bizony sejtelve sem volt arról, mi van körülötte. Tirax, a rettenetes teljesen megvakult.

- Itt vagyok, gyere, kapj el! - rikoltotta felé a kis sárkány, majd gyorsan megkerülte az óriást és ott is elrikkantotta magát:

- Itt vagyok, kapj el hát!

Tirax alig győzte kapkodni a fejét, de a kis sárkány nem hagyta abba. Hol lentről, hol fentről, hol előlről, hol oldalról kiabálta:

- Itt vagyok! Itt melletted, kapj el!

Tirax ide kapott, oda kapott, de csak nem tudta megfogni a kis sárkányt. Hanem nemsokára elszédült, forogni kezdett vele a világ, és a szárnyai is teljesen elfáradtak. A kis sárkány látta, hogy ellenfele hamarosan feladja a küzdelmet, abba is hagyta az ingerlését. Gondolta, hátha most már végre megnyugszik a behemót, és lemond arról, hogy megölje őt.

- Akkor mindketten megmenekülnénk - elmélkedett a kis sárkány -, nem kellene senkinek sem meghalnia, és végül még barátok is lehetnénk.

De már késő volt.

Tirax egész teste görcsbe rándult a levegőben és egyenesen egy csipkés szikla éles gerincére zuhant. Azonnal a nyakát törte. A kis sárkány letaglózva nézte egy darabig. Ő valóban nem akarta, hogy ez történjen. Ő csak a rokonaival akart találkozni sárkányföldön.

A kis sárkány szomorúan repült vissza Kataékhoz. Azt már nem is látta, hogy Tirax teste először fokozatosan elszürkült, aztán kővé merevedett és hegy lett belőle. Azt a hegyet azóta is Sárkányhátnak hívják az emberek, mert olyanformán mered az ég felé, mint egy sárkány pikkelyes háta.

- Mi történt? - kérdezte Kata -, mikor meglátta a kis sárkány szomorú ábrázatát.

- Semmi - válaszolta az -, Tirax meghalt.

- De hiszen ez nagyszerű - lelkesedett Kata -, hiszen akkor te győztél!

- Győztem? - legyintett szárnyával a kis sárkány. - Vesztettem.

- Ugyan, ne légy ilyen! - cammogott oda hozzájuk a lila elefánt. - Ő megölt volna téged, holott semmit nem ártottál neki!

- Tudom... - szipogta a kis sárkány -, de mégiscsak ő halt meg.

Sárkányföldön nagyon meggyászolták Tiraxot. Napokon keresztül röpködtek a sárkányok a levegőben különféle alakzatokat rajzolva a tiszteletére. Hanem, mikor letelt a gyász, egy öreg vörös sárkány odarepült a kis sárkányhoz:

- Tudod-e, hogy Halkaan Tirax volt sárkányföld királya?

- Bizony, én nem tudtam! - horgasztotta le a fejét a kis sárkány.

- Pedig ő volt, és soha nem tudta legyőzni senki, csak te. Úgy illik tehát, hogy mostantól te légy sárkányföld új uralkodója.

- Ééén? - mutatott magára a kis sárkány -, de hiszen én olyan aprócska vagyok sárkányföld lakóihoz képest, hogy a legtöbben talán észre sem vesznek!

- Ha aprócska vagy, majd megnősz - biztatta a vörös sárkány -, de az eszed és a szíved a helyén van, tehát jó király lesz belőled. Ráadásul neked az is sikerült, ami előttem még szinte egy sárkánynak sem: összebarátkoztál az emberekkel. Ki tudja, ha olyan királyunk van, akit szeretnek az emberek, talán végre békeség lehet a két nép között.

- Meglehet - gondolkodott el a kis sárkány -, akkor idehozhatnám édesanyámat is?

- Ide bizony!

- Akár holnap?

- Nem, mert sárkányföldön az a szokás, hogy ha új királyt kell választanunk, akkor 6 évtizedig egyetlen sárkány sem hagyhatja el sárkányföldet.

- 6 évtizedig? - szörnyülködött a kis sárkány -, akkor ki fogja hazavinni a barátaimat.

- Attól tartok, hogy nekik velünk kell leélniük az életüket - fordította el a fejét a vörös sárkány -, 6 évtized nekünk nem nagy idő, de egy ember alig él tovább, és a te barátaid már felnőttek.

- Felnőttek? - csodálkozott a kis sárkány. - Hiszen, amikor megismertem őket, még egyáltalán nem voltak azok, és azóta csak néhány hét telt el.

- Á - legyintett az öreg vörös sárkány -, az idő a legbolondabb valami, ami csak létezik a világon. Nézz csak rájuk!

A kis sárkány a sziklapárkányra pillantott, ahol Kata és az elefánt tanyát vert magának, és valóban, most már ő is látta, hogy a másik sárkánynak igaza van. Az elefánt ábrázata is bölcsebb lett valamelyest, Kata pedig gyönyörű, sudár nővé érett. Egészen más volt, mint amikor először találkozott vele az anyja barlangjában. Most pedig úgy látszott, hogy ennek a gyönyörű lánynak itt kell elemésztődnie sárkányföldön, és mindezt ő miatta.

- Nem, ez nem lehet - gondolta -, kell lennie valami megoldásnak.

De semmi nem jutott eszébe. Eltelt egy nap, eltelt egy hét, eltelt egy hónap, és Kata és az elefánt egyre szomorúbbak és szürkébbek lettek sárkányföldön. Pedig kezdetben örültek neki, hogy a kis sárkány király lett, és hogy megtalálta a helyét a világban, de aztán megtudták, hogy itt kell leélniük az életüket, ezen a földön, ahol sohasem kel fel a Nap.

Lassan mégiscsak belenyugodtak ebbe is, csak Kata egyre ritkábban mosolygott és az elefánt is egyre kevesebbet beszélt.

Aztán egy nap Kata, csak úgy kedvtelésből, elővette a régi holmijait, amiket még otthonról hozott a tarisznyájában. Ó, mennyire tudott most örülni egy elkoszolódott papirosnak, egy alufólia darabnak, amibe sajtot csomagolt annak idején, vagy egy zsebkendőnek, amibe Szifánia kisasszony hímezett sárga virágokat.

De hirtelen ömleni kezdtek a könnyei, mint a záporosó:

- Jaj, nem látom én már soha a mi városunkat, sem Szifánia kisasszonyt, sem Morgont, sem Gábor költőt, sem Bobofác királyt. A kis sárkány nem tud hazavinni, és gyalog ezeken az éles, csipkés, sziklás hegyeken sohasem kelünk át!

Ekkor történt az, amire sem Kata, sem az elefánt, sem a kis sárkány nem számított. Kata könnyei mind a tarisznyájára folytak, és a tarisznyájában a csodatulipánra, amit még az elefánt szedett neki, mikor elindultak a mi városunkból. A tulipán teljesen elkókadott azóta, de ahogy Kata könnyei megöntözték, rögtön magához tért, a szirmai kipattantak, és olyan illatot árasztott magából, hogy még mérföldekről is érződött. Kata, ahogy megérezte a tulipán illatát, úgy érezte, most bármit kívánna, nyomban teljesülne, de ő most nem is tudott mást kívánni, csak hogy végre otthon legyen a barátaival, és abban a pillanatban meleg szellő simogatta végig sárkányföldet, belopódzott mindenki szívébe, meglágyította a köveket is, Katát és az elefántot pedig egyenesen az égbe röpítette, és meg sem állt velük a mi városunkig.

18. Végül minden rendbe jön

Azt tudni kell, hogy mikor Kata betette a lábát sárkányföldre, a mi városunkban lebukott a Nap, és nem is kelt föl egészen addig, míg Kata sárkányföldön volt. Hideg és sötét napok voltak ezek. Mindenki félt, és senki nem tudta, hogy mi történhetett. Szifánia kisasszonyt mégis az bántotta leginkább, hogy a virágai a sötétben nem nyílnak ki, mély álomba merültek.

Egyik nap épp Szifániánál voltam, hogy megvigasztaljam, mikor valami csiklandozni kezdte az orromat. Légy nem volt sehol, szúnyog sem lehetett, de hát akkor micsoda? Akkor látom ám, hogy egy napsugár volt az.

Vidáman ugrottam az ablakhoz és szélesre tártam, és valóban. Odakinn láttam, hogy a Nap lassan feljebb kúszik az égbolt aljáról. Rögtön tudtam, hogy mit jelent ez. Bizony azt, hogy Kata végre hazajön.

Felkaptam a hátzsákom, amit azóta visszakaptam Morgontól, és rohantam a főtérre. Hamarosan meg is láttam Katát és az elefántot a levegőben, de nem ám sárkányháton, ahogy én azt magamban jó előre elgondoltam, hanem csak úgy a szél szárnyán repülve. Néztem is nagyot, de nem csak én, hanem Pokróc rendőr, Fedor postás, Morgon, és mindazok is, akik a főtéren sétálgattak.

- Álljon mindenki arrébb - dirigált Pokróc rendőr -, a főtérre leszállópályává nyilvánítom!

Az emberek, köztük én is, egy ideig értetlenül bámultak Pokrócra, de aztán előgyelegtek. Utoljára épp Bobofác király vánszorgott arrébb a tér közepéről, merthogy egy királynak még egy rendőr se parancsolgasson, de bizony jól tette, hogy végül mégis arrébb állt, mert a lila elefánt pont ott huppant le a földre, ahol egy perce még őfelsége állt. Néhány pillanattal később Kata is követte. Ő valamivel kecsesebben szállt le, egyenesen a lila elefánt hátára, és ebben a pillanatban kisütött a Nap.

Volt is nagy öröm a mi városunkban. Mindenki üdvrivalgásban tört ki, aztán körülfogtuk Katát és az elefántot, és táncoltunk, csak Szifánia kisasszony nem, ő odahaza hullajtott örömkönnyeket, mert végre újra kinyíltak a virágai.

Egészen sötétedésig tartott a tánc, és amikor végre mindenki elfáradt és lepihent kicsit, Bobofác király bejelentette, hogy ezentúl minden évben megünnepeljük Kata hazatérését, és ez alkalomból három napos dínom-dánomot tartunk. Továbbá az, aki a legnagyobb ajándékot adja Katának, aki elűzte a városból a sötétséget, az hatalmas jutalomban részesül.

Nem is lehetett másról hallani a városban ezután, csak Katáról és az elefántról. Az emberek sorban álltak Kata ajtajánál és vitték neki a szebbnél szebb ajándékokat. Persze mindenki hallani akarta az utazásának a történetét is, immár töviről hegyire.

Csak én nem kerestem fel Katát. Gondoltam, csak zavarnék, most, mikor mindenki rá kíváncsi, hiszen annyi barátja van még rajtam kívül. No, meg azt sem tudtam, mit vigyek neki ajándékba. Szutyoritól, a cukrásztól egy 4 emeletes tortát kapott; Balbóctól, a susztertől pedig olyan rámás csizmát, amelyik minden lépése után csillagokat szór. Szifániától egy olyan rózsát kapott, amelyik sohasem hervad el, és még sorolhatnám a szebbnél szebb ajándékokat.

Egyik nap viszont a városban sétáltam. Sehol nem lehetett látni egy teremtett lelket sem. Minden üres volt és kihalt. Épp azon tűnődtem, hogy hol is lehetnek az emberek, mikor valaki megbökte a vállamat. Odafordultam, hát a lila elefánt bökdösött az ormányával.

- Te hogyhogy nem vagy Katánál? - kérdezte.

- Engem nem hívtak senki - lógattam az orromat. - Mért a többiek mind ott vannak?

- Igen, ezért ilyen üres a város.

- Látod, látod! Rólunk jól elfeledkeztek és a kis sárkányról is! Tényleg, mi van vele?

Erre a lila elefántból ömleni kezdett a szó. Csak mesélt, csak mesélt az útról, Katáról, a kis sárkányról, én pedig alig győztem beléfojtani:

- Várj egy kicsit! - mondtam. - Gyere el hozzám, és egy pohár tea mellett kényelmesen elmesélhetsz mindent. Ha nem bánod, jegyzetelek is.

- Ahogy akarod - mosolygott az elefánt -, a teát szeretem, azt meg tudom rólad, hogy szeretsz írni!

Így aztán töviről hegyire lejegyzeteltem az egész történetet, hozzátettem még azt, amit Kata leveleiből megtudtam, és másnap reggelre megszületett ez a kis könyv. A *Kata elutazik* címet adtam neki, és azt hiszem, ez jól össze is foglalja a lényegét.

- Tudod mit? - mondta az elefánt, mikor felolvastam neki a könyvet. - Te még úgysem adtál ajándékot Katának, add neki ezt a könyvet, hogy mindig felidézhesse belőle az út emlékét!

- Tényleg - csaptam a homlokomra -, te egy zseni vagy! Ezt fogom neki ajándékba adni!

Még aznap elrohantam Katához. Izgatottan dörömböltem az ajtaján, ő kinyitotta, kilépett az ajtón fehér ruháscskájában, és ahogy meglátott engem, a nyakamba borult:

- Gábor! - kiáltott, és úgy megölelt, hogy alig kaptam levegőt a szorításában, de azért bizony jól esett.

- Hoztam neked ajándékot! - habogtam zavartan.

- De mért csak most? - kérdezte. - Már mindenki járt nálam a városból, csak te nem!

- Azt hittem, hogy zavarnék, hiszen annyi mindenki vett körül, én csak felesleges lettem volna.

- Dehogyan, te buta! - mondta, és ismét megölelt, most már lágyabban - tudod, hogy téged mindig szívesen látlak!

- Nem nézed meg az ajándékomat? - mutattam a könyvre.

- Dehogyan nem, most azonnal! - mondta, és le sem ültetett, csak rögtön lapozni kezdte a könyvet. Néha elmosolyodott olvasás közben, néha pedig könny szökött a szemébe.

- Igen, így volt minden, ahogy leírtad, pontosan így! - nézett rám, mikor befejezte az olvasást.

- Köszönöm szépen! Ez a legszebb ajándék, amit csak kaptam. Meg is fogom mondani Bobofác királynak.

- Ugyan, tudod, hogy nem azért!

- Persze, hogy tudom, de azért mégiscsak megmondom. Most pedig tudod, hogy mihez lenne kedvem?

- Mihez? - érdeklődtem.

- Járjuk körül ezt a csodaszép várost, hogy lássam, mi változott, amióta elmentem!

- Itt nem változott semmi - mondtam -, csak te változtál.

- Én?

- Igen, te. Felnőttél és megszépültél! Olyan vagy, mint egy igazi hölgy!

Kata elpirult. Nem tudom, hogy miért, de én is elpirultam, aztán megragadtam a kezét és kivezettem az utcára. Egész nap csak sétáltunk és beszélgettünk. Gyönyörű szép nap volt. Azt kívántam, bár csak soha se lenne vége. De bizony vége lett ennek a napnak is. Hanem másnap már kora reggel Kata ébresztett.

- Gábor! Gábor! - kiabálta, miközben az ajtómon dübögött.

- Tessék? - néztem ki álmosan az ablakon.

- Azonnal öltözz fel, és gyere velem.

Nem kérdeztem tőle, hogy mit akar. Tudtam, ha Kata valamit a fejébe vesz, kár vele ellenkezni, úgysem tágít, úgyhogy gyorsan felöltözök és ajtót nyitottam. Kata csak erre várt. Mentem vonszolni kezdett maga után. De már ekkor csak nem állhattam meg, hogy meg ne kérdezzem, hogy hova megyünk. Kata válaszátl azonban majdnem elszédültem:

- Bobofác királyhoz - mondta egyszerűen -, reggel voltam nála, elolvasta a könyvedet, és azt mondta, hogy ennél szebbet nem is olvasott mostanság. Rögtön törvénybe is adta, hogy ebből a könyvből a mi városunk minden lakójának kapnia kell egy példányt, aztán hivatott téged, hogy megjutalmazzon.

Így értünk tehát Bobofác király palotájához. Az öreg királyt jól ismertem, gyakran írtam is neki verset, köszöntőt egy-egy ünnepekre, de a palotájában még sohasem jártam, és, bevallom, igencsak remegett a lábam az izgalomtól, de Bobofác király maga jött elém, megszorította a kezem, és bevezetett egyenesen a királyi bálterembe, ahol a város apraja, nagyja várakozott. Ki tudja, hogy kerülhettek oda? Mikor beléptem, hangos üdvözlés fogadott:

- Éljen Gábor költő! - kiabálta mindenki.

- Ugyan... - motyogtam magamban.

Aztán Bobofác király így szólt hozzám:

- Gábor költő! Az egész város jól ismeri már az írásaidat, sokszor megörvendezettél vagy elgondolkoztattál minket velük, és most, mikor azt tervezted, hogy megajándékozod Katát ezzel a kis könyvvel, most is minket, mindannyiunkat ajándékoztál meg. Én és a város lakói is mindannyian úgy gondoljuk, hogy ennél szebb ajándékot senkitől sem kapott Kata és ez a város sem, és mi ezt mindannyian szeretnénk neked megköszönni, tehát kérj csak bármit, amit akarsz, megkapod!

- Ez kedves tőletek - mosolyodtam el -, de én nem csináltam semmi különlegeset, csak azt, ami a dolgom: írtam, és ezért nem is várok semmilyen jutalmat. Máskülönben sem vágyok semmire, csak egyetlen dologra, de azt nem adhatja nekem senki, egyedül Kata.

- Én? - csodálkozott Kata.

- Te - válaszoltam.

- És mi lenne az?

- A kezéd... Kata, gyere hozzám feleségül!

Azelőtt sohasem gondoltam, hogy ezt valaha ki fogom mondani, pláne nem az egész város füle hallatára. Mégis, nagyszerű érzés volt. Csak azt nem tudtam, Kata hogy fog reagálni. Egy darabig tényleg elkerekedett szemmel nézett rám, de aztán megölelt, és a fülembe súgta:

- Jó!

19. Epilógus

- Kata! Kata! - kiabáltam egyik reggel, miközben sorra téptem fel a szobák ajtaját.

- Tessék! - nézett rám kedvesem kíváncsian.

- Nem láttad a lányunkat?

- Kikindát? De, tegnap én fektettem le.

- Nincs az ágyában!

- Az lehetetlen. Ma nem kell mennie iskolába. Ilyenkor mindig sokáig alszik.

- Nézd meg magad, ha nem hiszel nekem!

Kata elgondolkodott, majd összehúzta a szemöldökét és rám mosolygott:

- Gábor, már érett családapa vagy, nem szép tőled, hogy ilyen bolond módon akarsz megviccelni engem!

De azért mégis bekukkantott Veronika szobájába. Én is belestem újra az ajtónyíláson. A kis ágy még mindig üres volt, mint pár perccel ezelőtt, amikor bejöttem reggeli puszit adni. Most már Kata is elhitte, hogy igazat mondok. Kétségbeesetten kapott a fejéhez és berohant a szobába, de aztán összeszedte magát, és gondolkodni kezdett.

- Lehet, hogy elbújt! - mondta. - Megnézem az ágy alatt.

De bizony, Veronika nem volt az ágy alatt, és nem volt a szekrényben sem. Nem bújt a fürdőszoba tükör mögé, és nem lógott ki a lába a kedvenc falvédője alól sem. Nem mászott fel a szomszédék körtefájára, és nem kergette Tonton kutyát sem. Hanem a nagy keresgélésben épp csak az asztalát nem néztük meg. Pedig ezen girbe-gurba gyereketűkkel írt levélke várt minket. Veronika írta, és ez állt benne:

Kedves apa és anya!

Tudom, hogy ti úgy gondoljátok, hogy én még túlságosan kicsi vagyok és nem tudok magamra vigyázni, de higgyétek el, hogy ez nem így van. Szerintem pont most jött el az ideje, hogy felkerekedjek és megnézzem magamnak a világot. Annyi érdekeset láttam anya képeskönyveiben, de szeretném mindezeket a saját szememmel is látni.

De ne aggódjatok! A lila elefánt megígérte, hogy elkísér engem. Ha ő velem van, nem érhet semmi baj. Igyekszem haza, és rendszeresen írok majd.

lányotok: Veronika

Felolvastam a levelet, aztán többször átolvastam még magamban is, gondoltam, hátha nem vettem benne észre valami igazán fontosat, de bizony csak azt hajtogatta az a levél, hogy a lányom elutazott itthonról.

Miután megemésztettem azt, amit olvastam, összehajtottam a levelet és a mellényzsebembe csúsztattam.

Kata már nem volt mellettem. Elment, miközben olvastam. De hallottam ám, hogy csörömpöl valahol, méghozzá a padláson. Fel is mentem, hogy megnézzem, mit csinál. Épp két régi hatalmas koffert bányászott elő egy rakás ócska holmi közül.

- Mire kellene azok neked? - kérdeztem tőle meglepetten.

- Nekem? - nézett rám. - Talán nekünk! Merthogy most azonnal utánamegyünk.

- Hogy?

- Hogyhogy hogy? Megyünk utána. Gondolod, hogy hagyom, hogy a lányom utazgasson a világban? Nélkülem?

Ezzel rám mosolygott, azzal a kedves, ravasz, mégis ártatlan mosolyával, amivel úgy levett a lábamról annak idején. Néztem, csak néztem őt, és alig hittem a szememnek, hogy mennyire megszépítette az a tűz, ami újra lobogni kezdett benne.

- És úgy gondoltad, hogy ezúttal menjek én is veled? - kérdeztem.

- Igen. Gondold el, milyen szép lenne! Bejárnánk a világot négyesben, Veronika, a lila elefánt, te, és én.

- Tudod mit! - kacsintottam rá. - Vágjunk bele!

Így hát elindultunk, kéz a kézben, a másik kezünkben pedig egy-egy bőröndöt cipelve, és Kata nem felejtett el letépni egy tulipánt, ahogy kiértünk a mi városunk falain kívülre.

-&-